MEI 2017

Informatieblad

Geachte Lezers,

Als remedie voor het pessimisme, de triestheid onder de mensen moeten wij katholieken de belangrijke boodschap van eeuwig leven verkondigen! In de wereld spreekt men bijv. bij een sterfgeval vaak over afscheid nemen … en nog eens over afscheid nemen … dat het allemaal voorbij is, enz. … Er zijn mensen die zelfs met het leven geen raad meer weten en om een spuitje vragen … Wat hebben wij daarentegen een heerlijke toekomstverwachting! Wij kennen toch Iemand die eeuwig leven geeft! Wij kennen Iemand die het menselijk lijden zin heeft gegeven, het heeft geheiligd en verlossend gemaakt!

Onze Heer Jezus Christus heeft op Witte Donderdag 's avonds Zijn nalatenschap gegeven … aan de zijnen voor alle tijden! Reeds in de tweede zin van Zijn hogepriesterlijk gebed valt het verheven woord …: eeuwig leven! "Vader, Gij hebt Uw Zoon macht gegeven over alle vlees, om het eeuwige leven te schenken aan allen, die Gij Hem hebt gegeven." (*Jh. 17, 2*) Ons het eeuwige leven te brengen, was de zin en het doel van heel Zijn zending, die Hij op Goede Vrijdag, de grote verzoendag, heeft volbracht!

Onze Verlosser zegt ons wat het eeuwige leven is: "… dat zij U kennen, de enig waarachtige God, en Hem, die Gij hebt gezonden, Jezus Christus". (*Jh. 17, 3*) Dus … met God te willen kennen … Hem te beminnen … in Zijn liefde Gods wil te doen …door Christus en in Hem … is voor de mensen die van goede wil zijn, op aarde het eeuwige leven al in kiem begonnen. Denken we hier niet te gering over, want zonder kiem geen vrucht, geen voltooiing, en dat is wel het aanschouwen, het genieten van God in de eeuwige heerlijkheid!

100 Jaar geleden heeft ons aller hoogheilige Moeder Maria in Fatima gewaarschuwd voor de goddeloosheid, die zich inderdaad over de wereld heeft verspreid. We zijn in een grootscheepse strijd verwikkeld tussen de godsdienst van de hemel en de afgodendienst van de aarde, tussen God en satan, of, tussen God en de mens, die zich tot god maakt. Als antwoord op het gevaar van de volkomen ontkerstening en de eeuwige ondergang van de zielen riep Maria in haar bezorgdheid op tot bekering. Zij vroeg: van leven te veranderen, dagelijks het Rozenhoedje te bidden, zich toe te wijden aan haar Onbevlekt Hart en op vijf eerste zaterdagen te communiceren tot eerherstel. Haar boodschap heeft in de eerste plaats onze bekering tot doel met het oog op eeuwig leven en niet het voldoen aan onze nieuwsgierigheid met betrekking tot wat komen gaat. Op aarde zien we de weerslag van de strijd tussen God en satan, we zijn er midden in, en het is heftig, daarom hebben we als nooit te voren de bescherming nodig van de Koningin van de Rozenkrans! De Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, Mgr. Bernard Fellay, heeft ons niet voor niets opgeroepen tot de Rozenkranskruistocht, die zal eindigen op 22 augustus a.s.! Wijd u toe aan het Onbevlekt Hart van Maria, bid het Rozenhoedje, wees offerbereid en zo iemand in uw omgeving ervan wil horen, zeg hem dan, dat u Iemand kent, die eeuwig leven geeft! Delen we de zorg om het zielenheil met Maria!

Pater Carlo de Beer

Katholieke Catechismus

over de kerkelijke crisis
derde oplage, 2012

Door P. Matthias Gaudron

De Sacramenten

83. Wat is een sacrament?

Een sacrament is een zichtbaar teken, dat door Jezus Christus ingesteld werd om ons genade te schenken.

De mens heeft als zintuiglijk wezen uiterlijk waarneembare tekens nodig, om het geestelijke te kennen en te doen toekomen. God komt de mens tegemoet, door hem in de sacramenten de onzichtbare genade door zichtbare tekens te schenken.

De sacramenten zijn dus niet enkel symbolen, maar zij brengen tot stand, wat zij aanduiden. Zo is bijvoorbeeld bij het Doopsel het water een teken voor de reiniging van de erfzonde en alle andere zonden. Deze reiniging gebeurt door het Doopsel namelijk, doordat het de heiligmakende genade schenkt en de mens tot kind van God maakt.

In totaal zijn er zeven sacramenten, namelijk het Doopsel, het Vormsel, de Eucharistie, de Biecht, het Oliesel, de Priesterwijding en het Huwelijk.

84. Is het begrip van de sacramenten tegenwoordig veranderd?

In de moderne verkondiging worden de sacramenten tegenwoordig nauwelijks nog als werkzame genademiddelen beschouwd. In plaats daarvan ziet men er tekenen in, die ons de verlossing en het opnieuw aangenomen zijn door God verduidelijken. Het blijft hier echter meestal onduidelijk, of zij ons

werkelijk de genade van de verlossing schenken of dat zij ons slechts in herinnering moeten roepen, wat voor ons al gebeurd is. Volgens die opvatting zou b.v. het Doopsel niet de werking hebben om ons van de erfzonde te bevrijden en tot kinderen van God te maken, maar het zou alleen maar een teken zijn, dat God ons in Jezus Christus onze zonden heeft vergeven en ons weer als kinderen heeft aangenomen. Het Doopsel zou dus niet noodzakelijk zijn, om ons de genade van de verlossing te schenken, omdat immers iedereen al verlost zou zijn (vgl. de theorie van de 'verlossing-van-allen').

De werking van de sacramenten ontkenden als eersten de protestanten, die daarin alleen maar manieren van uitdrukken en hulp voor het geloof zagen. Iets dergelijks verdedigden de modernisten in het begin van de vorige eeuw, die door de H. Pius X veroordeeld werden. Zij zagen in de sacramenten alleen maar uitdrukking en voeding van het in de mens besloten geloof.

Daarvan schijnt niet wezenlijk te verschillen, wat Karl Rahner over de sacramenten schrijft: "Wanneer nu de Kerk in existentieel belangrijke situaties van de mens als het basissacrament, als de fundamentele belofte van God van zegevierende aard aan de wereld, aan de individuen met volledige betrokkenheid zichzelf belooft, dan hebben we wat wij christelijk de sacramenten … noemen."[1] Over de Biecht schrijft hij: "Dit woord van vergeving [van God in Jezus Christus; opm. van de auteur] … wordt het individu nogmaals door de Kerk op bijzondere wijze beloofd, waar en wanneer hij, die ook na het doopsel zondaar blijft en opnieuw in zware zonde kan vallen, zijn grote schuld of de armzaligheid van zijn leven rouwmoedig de Kerk in haar vertegenwoordiger belijdt of naar omstandigheden ook in een gemeenschappelijke bekentenis van een gemeente voor God en zijn Christus brengt [dit betekent wel de boeteviering!]. Wanneer dit woord van vergeving van God door de daartoe speciaal belaste vertegenwoordiger van de Kerk tot een individuele gedoopte als antwoord op zijn schuldbekentenis wordt gesproken, noemen wij deze gebeurtenis van het vergeving brengende woord van God de toediening van het sacrament van de biecht".[2] Hier is echter altijd slechts sprake van een 'belofte'. God heeft zich in Jezus Christus aan de wereld beloofd en deze belofte wordt aan de mensen door de Kerk steeds opnieuw gegeven. Of daarbij ook nog iets in de mens teweeg wordt gebracht, blijft onduidelijk. Het is ook opmerkelijk, dat in het aangehaalde citaat boeteviering en biecht bijna gelijk worden gesteld en de priester niet als plaatsvervanger van Christus de zonden vergeeft, maar slechts als een vertegenwoordiger van de Kerk het woord van vergeving van de Kerk belooft.

Wij brengen nog ter sprake, wat het door Rahner e.a. uitgegeven verklarend woordenboek *Sacramentum mundi* bij het trefwoord 'sacramenten' vermeldt: "Zo blijken de sacramenten creatief ingesteld door God en in het Christusgebeuren heilshistorisch-menselijk vorm gegeven reële persoonlijke en eigentijdse symbolen, van de Kerk als het lichaam van Christus en oersacrament afstammend, door middel waarvan (samen met andere, nooit op te geven, christusvormige ma-

nieren van bemiddeling), erkend, gevat en genoten kan (en moet) worden, wie en wat God het volk tot zaligheid is en zal zijn, teken van het goddelijke (weder-)aangenomen- en begenadigd zijn van de gehele mens in zijn persoonlijke lichamelijke toestand naast zijn materiële, geestdoorvormde wereld, door middel waarvan ook de zo begenadigde mens in de Kerk zich naar God de Vader door diens Woord in het eeuwige leven van de Heilige Geest bewegen kan."[3] Achter dit gedaver van woorden gaat niets meer schuil, dan dat alle sacramenten symbolen zijn, met de hulp waarvan de mens erkennen en ervaren moet, dat God hem weer heeft aangenomen. Er wordt echter niet gezegd dat dit weer aangenomen en begenadigd zijn door de sacramenten ook tot stand gebracht wordt. Dit schijnt zelfs twijfelachtig, vooral omdat de sacramenten slechts manieren van bemiddeling naast andere zijn.

85. Zijn de sacramenten gemeenschapsvieringen van de christenen?

Het christendom heeft ongetwijfeld ook een zeker gemeenschapskarakter. De christenen zijn immers leden van het mystieke Lichaam van Christus en daardoor nauw met elkaar verbonden. Voor zover de sacramenten ons dus opnemen in het Lichaam van Christus en steeds meer met Hem verenigen, bevorderen zij ook de gemeenschap van de christenen. Het belangrijkste is echter de vereniging met Christus en daaruit volgt pas de vereniging van de mensen met elkaar.

Deze juiste volgorde wordt tegenwoordig vaak omgedraaid. Men ziet in de sacramenten allereerst gemeenschapsvieringen van de mensen, die indirect dan ook nog de gemeenschap met God bevorderen. Zo is het b.v. verkeerd, wanneer men de opname van de dopeling in de parochie als belangrijkste werking van de Doop beschouwt.

Het is daarom verwonderlijk, bij kardinaal Ratzinger te lezen: "Het idee van sacramenten, die genademiddelen zijn, die ik als bovennatuurlijke medicijnen ontvang, om bij wijze van spreken alleen mijn persoonlijke eeuwige gezondheid veilig te stellen, is het onbegrip van sacrament".[4] De sacramenten zijn inderdaad een bovennatuurlijk medicijn, die ons genezing en eeuwige gezondheid moeten brengen, hoewel natuurlijk niet in deze gekarikaturiseerde vorm. Maar spot is altijd de gemakkelijkste manier om iets zwart te maken, wanneer men geen goede argumenten heeft. Dat kardinaal Ratzinger een verkeerde opvatting over het gemeenschapskarakter van de sacramenten toont, laten de volgende citaten zien: "… de eenheid met Hem (God) wordt dan gekoppeld aan onze eigen eenheid en vindt door de sacramenten plaats."[5] "Genade is altijd openbreken van de vereniging; sacrament als godsdienstig gebeuren is altijd gemeenschappelijke voltrekking; het sacrament is bij wijze van spreken de christelijke wijze van het feest, de volmacht tot de vreugde, die uit de gemeenschap en uit de in haar geborgen volmacht komt."[6] Hier wordt het accent op een onjuiste wijze verschoven, doordat het gevolg tot hoofdzaak wordt gemaakt. De eenheid van de christenen

onder elkaar, de vreugde over het geloof, de zaligheid, enz. zijn een gevolg van de genade en de eenheid met God, ze zijn echter niet de essentie van het sacrament.

86. Kan de Kerk sacramenten afschaffen of nieuwe instellen?

Omdat de sacramenten door Christus zelf zijn ingesteld, heeft de Kerk niet de volmacht om sacramenten af te schaffen of nieuwe sacramenten in te stellen, maar zij is gehouden aan de door Christus gegeven orde.

Een sacrament, dat tenminste in de praktijk in sommige delen van de Kerk bijna is uitgestorven, is de Biecht. De boeteviering, die men daarvoor in de plaats als surrogaat heeft aangeboden, is niet hetzelfde als het sacrament. De boeteviering heeft niet de kracht, zonden kwijt te schelden, en zeker geen doodzonden. Wanneer de priesters na de boetevieringen soms zeggen, dat alleen degenen, die bijzonder zware zonden hebben begaan, nu nog zouden moeten biechten, kan dit alleen maar een afschrikwekkende werking hebben. Wie heeft na een dergelijke aankondiging nog de moed om bij de biechtstoel te knielen en daarmee iedereen te laten zien, dat hij een bijzonder zware zonde heeft begaan? Men moet daarom vrezen, dat veel katholieken niet in staat van genade zijn en gevaar lopen, voor eeuwig verloren te gaan.

Op welke manier men echter probeert het zondenbesef van de mensen uit te schakelen, toont het voorbeeld van een zitting van de decanaatsraad van Wangen im Allgäu op 17 oktober 1983. Hier hield kanunnik prelaat Hubert Bour een voordracht met het onderwerp “Schuld en Vergeving”. De prelaat beweerde onder andere: de oproep tot boete en bekering zou bij Jezus “geen hoofdrol” spelen; Jezus zou het “Sacrament van de Biecht niet uitdrukkelijk hebben ingesteld, ook wanneer twee uitspraken in het Nieuwe Testament dit deden vermoeden”; in bijzonder *Jh 20, 23* zou betrekking hebben op de Doop; “met het begrip van de doodzonde zou op een schandalige manier zijn omgesprongen; men zou van kleinigheden doodzonden hebben gemaakt. De doodzonde zou niet gebruikelijk zijn en zou niet toetsbaar zijn. Een bekende theoloog zou eens op de vraag naar de frequentie van de doodzonde hebben geantwoord: zij komt misschien eenmaal per dag in Parijs voor en af en toe in ons diocees.”[7]

Daar staan de veroordelingen van het Concilie van Trente tegenover: “Als iemand zegt: in de Katholieke Kerk is de Biecht geen werkelijk en eigenlijk sacrament, door Christus onze Heer ingesteld voor de gelovigen, om zo dikwijls als zij, na het Doopsel, in zonden zijn vervallen, zich met God te verzoenen, hij zij uitgesloten”.[8] “Als iemand de sacramenten met elkaar verwart en zegt: het Doopsel zelf is het sacrament van de Biecht, alsof deze twee sacramenten niet zijn onderscheiden en dat daarom Biecht ten onrechte de ‘tweede reddingsplank na schipbreuk’ wordt genoemd, hij zij uitgesloten.”[9] “Als iemand zegt: deze woorden van de Heer en Verlosser: ‘ontvangt de Heilige Geest, wier zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven en welke gij niet vergeeft, hun zijn ze niet vergeven’ (Jh. 20, 22) moeten niet begrepen worden als volmacht om in het sacrament van de Biecht zonden te vergeven en te behouden … hij zij uitgesloten.”[10] “Als iemand zegt: in het sacrament van de Biecht is het bij de vergeving van zonden niet noodzakelijk alle doodzonden te belijden … hij zij uitgesloten.”[11] Het getuigt ook van een enorme hoogmoed, wanneer men de eeuwenoude leer van de Kerk over de doodzonde verwerpt en het beter denkt te weten dan alle pausen, bisschoppen en theologen tot het Tweede Vaticaans Concilie.

87. Kan de Kerk de riten van de sacramenten veranderen?

De Kerk kan niet het wezen van de sacramentele riten veranderen, dus datgene wat voor de geldigheid van de sacramenten volstrekt noodzakelijk is. Zij kan echter in principe de begeleidende riten veranderen. Dit moet echter gebeuren met het doel, het wezen van de sacramenten te verduidelijken en een waardige ontvangst ervan te vergemakkelijken.

Het wezen van de sacramenten kan de Kerk niet veranderen, zoals Pius XII benadrukte: “De door Christus onze Heer ingestelde sacramenten heeft dan ook de Kerk in de loop van de eeuwen door geen andere sacramenten vervangen en kan dat ook niet, daar, zoals het Concilie van Trente leert, de zeven sacramenten van het Nieuwe Verbond alle door Jezus Christus onze Heer zijn ingesteld en aan de Kerk generlei macht toekomt met betrekking tot het “wezen van de sacramenten” (substantia sacramentorum), d.w.z. met betrekking tot datgene, wat volgens de bronnen van de goddelijke openbaring Christus onze Heer zelf heeft bepaald in het sacramentele teken te bewaren”.

De Kerk heeft echter de volmacht, de begeleidende riten te regelen: “Deze volmacht heeft altijd bij de Kerk behoord, bij het beheer van de Sacramenten – onverlet latend hun wezen (substantia) – dát vast te leggen of te veranderen, wat naar haar oordeel van nut zou zijn voor de ontvangers, of uit de verering van de sacramenten zelf, volgens verschillende omstandigheden van tijden en plaatsen meer betamelijk is”.[12]

Ongetwijfeld ging de Kerk hier altijd zeer behoedzaam te werk. Wat Martin Mosebach over de hervorming van de Mis zei, geldt voor alle sacramenten: “De hervorming van de Mis, genoemd naar Paulus

VI, na het Tweede Vaticaans Concilie betekent een onvergelijkbare gebeurtenis in de geschiedenis van de Kerk. Nooit tevoren had de Kerk een oude ritus verboden, nooit tevoren een, zoals kardinaal Ratzinger zegt, 'gegroeide' ritus ingeruild tegen een 'gemaakte'".[13] Nog nooit was men in de geschiedenis van de Kerk op het idee gekomen dat een paus een commissie zou kunnen instellen, die de opdracht kreeg een nieuwe misritus te leveren en de ritus van alle sacramenten te veranderen. De beroemde jezuïetentheoloog Franz Suarez leerde, dat een paus schismatisch zou zijn, als hij proberen zou, "door alle kerkelijke plechtigheden een streep te halen, die op de apostolische traditie berusten".[14] Het is in elk geval beangstigend vast te stellen, dat Paulus VI werkelijk alle riten heeft veranderd, ook wanneer hij misschien nog niet feitelijk handelde, zoals Suarez bedoelde. Bovendien heeft men terecht vastgesteld, dat men op het Tweede Vaticaans Concilie geenszins tot deze radicale hervorming heeft besloten. De vaders van het concilie respecteerden namelijk de algemene wet, die de Kerk bij de vormgeving en herziening van haar liturgie altijd in acht heeft genomen. In de Constitutie over de Liturgie is met nadruk vermeld: "… Tenslotte mogen vernieuwingen niet plaatshebben, tenzij deze door een werkelijk en duidelijk nut van de Kerk worden vereist, waarbij men er op dient te letten, dat de nieuwe vormen als het ware organisch voortkomen uit de reeds bestaande vormen."[15]

Een ernstige overtreding van de leer, volgens welke de Kerk het wezen van de sacramenten niet kan veranderen, is het van 20 juli 2001 gedateerde besluit van het Vaticaan, dat een eucharistisch canongebed van de schismatieke Assyriërs, de z.g. **anafoor van Addai en Mari**, waarin de woorden van de consecratie onjuist zijn, geldig verklaart en de katholieken toestaat in een dergelijke "Mis" te communiceren (wat overigens een door de kerkelijke traditie altijd verboden communicatio in sacris betekent).

Dit besluit geeft twee redenen voor de geldigheid van deze anafoor. De eerste bewering, dat haar geldigheid officieel nooit zou zijn aangevochten, is absoluut fout. Rome hield in de 16e eeuw bij de unie met de Chaldeeërs en de Indische Malabaren vast aan de invoeging van de aanvangswoorden, die men aan de anafoor toevoegde. Iets dergelijks gebeurde nog eens in 1962.[16] Zelfs de anglicanen, die in de 19e eeuw met een gedeelte van de Assyriërs een unie aangingen, verlangden deze toevoeging. De katholieke theologen hebben een dergelijk canongebed nooit voor geldig aangezien, pas in deze tijd gaan bij door het modernisme aangestoken schrijvers meer stemmen op voor de erkenning van dergelijke canongebeden. Het besluit van Rome beweert voorts, dat de woorden van de instelling van de H. Eucharistie in de anafoor "inderdaad aanwezig zijn, weliswaar niet als aaneengesloten bericht en 'ad litteram' (woordelijk), maar op verschillende plaatsen en euchologisch, dat wil zeggen, ze zijn in de gebeden die volgen: van dankzegging, lofprijzing en voorbede verwerkt." In werkelijkheid is er slechts een enkele verwijzing, namelijk in de gedachtenis aan de doden. De instellingswoorden worden noch in de directe, noch in de indirecte rede gevonden, en er is geen verwijzing naar. Zelfs een uitdruk-

kelijke bede tot transsubstantiatie van de gaven is onvindbaar in dit canongebed.

Hoe is nu het ontbreken van de instellingswoorden te verklaren? Veel geleerden deelden de mening, dat ook de anafoor van Addai en Mari de instellingswoorden oorspronkelijk bevatte. De liturgiewetenschapper Bernhard Botte OSB zag de oorzaak voor het weglaten in een zekere disciplina arcana (de geheimhoudingstucht die de christenen in de oudheid met betrekking tot de viering van de sacramenten in acht moesten nemen). Zelfs de protestantse theoloog Lietzmann schreef: "De drukwerken en handschriften van de nestoriaanse liturgie laten het instellingsbericht weg: de reden kan geen andere zijn dan de vrees voor profanatie van deze wonderbaarlijke woorden".[17]

88. Brengen de nieuwe riten het wezen van de sacramenten beter tot uitdrukking?

De veranderingen in de nieuwe riten dienen niet ter verduidelijking van het sacramentele gebeuren, maar banaliseren het mysterie en verminderen de eerbied voor de sacramenten.

Hier kunnen maar enkele voorbeelden worden aangehaald. In de ritus van het **Doopsel** heeft men de diepe symboliek, de dopeling bij de kerkdeur in paarse gewaden te ontvangen, laten vallen. Daarmee werd aangetoond, dat de ongedoopte nog geen toegang tot het godshuis heeft en reiniging van de zonde nodig heeft. Maar daarvan wil men in het tijdperk van oecumene en 'verlossing-van-allen' niets meer weten. Bij de kinderdoop antwoorden niet langer de peetouders namens het kind, maar de inleidende plechtigheid wordt een viering ter herinnering aan de doop van de ouders en de peetouders. Ernstig is ook, dat men de exorcismen, waardoor het kind in bevelende vorm aan de invloed van Satan werd onttrokken, heeft afgeschaft. De invloed van de duivel wordt trouwens in de hele nieuwe liturgie gebagatelliseerd of verzwegen. Het nieuwe rituale voor de exorcismen werd pas in 1998 uitgegeven, en de bekende

Roomse exorcist Gabriele Amorth liet zich er meermaals over uit, dat er niets van deugde, en dat hij voortaan de traditionele riten zou gebruiken.

Ten opzichte van de **Eucharistie** heeft men alle betuigingen van eerbied tot een minimum teruggebracht. De eucharistische aanbidding en de eucharistische zegen zijn bijna geheel gestopt. Noch maar sporadisch knielt men voor het Allerheiligste, en de zorg om de op de grond vallende deeltjes heeft men geheel gestaakt. Geen wonder dus, dat veel katholieken daarin alleen maar 'heilig brood' zien.

In de oude ritus van het **Oliesel** zalfde de priester de vijf zintuigen van de mens, waarbij de daarbij gesproken woorden uitdrukten, dat God de zieke, die zijn zintuigen voor de zonde had misbruikt, zou vergeven: "Door deze heilige zalving en Zijn milddadige barmhartigheid vergeve u de Heer, wat u door het kijken (ofwel door het luisteren, het spreken, enz.) hebt gezondigd". Deze symboliek is in de nieuwe ritus aan de kant gezet, want hier worden alleen het voorhoofd en de handen gezalfd en in de sacramentele woorden is alleen nog heel algemeen sprake van de zonde. Ook is in het nieuwe rituale duidelijk de tendens merkbaar, om van de toediening van de ziekenzalving een gemeenschapsviering te maken. Er zijn duidelijke aanwijzingen voor de 'gemeenschappelijke viering van de Ziekenzalving in het kader van een grotere samenkomst'. Dit bevordert het misbruik, om dit sacrament tijdens middagen voor senioren zonder onderscheid aan zieken en gezonden toe te dienen, hoewel slechts een ernstig zieke de Ziekenzalving geldig kan ontvangen.

Ook op de nieuwe **begrafenisriten** moet hier kort worden ingegaan, hoewel de begrafenis slechts een sacramentalie en geen sacrament is. In deze nieuwe riten is van de ernst van het oordeel, de mogelijkheid van de verdoemenis en het vagevuur geen sprake meer, maar de indruk wordt min of meer gewekt dat de gestorvene zeker gered en reeds bij God zou zijn. Omdat evenals bij alle nieuwe riten de celebrant een grote vrijheid in de keuze van de gebeden heeft, wordt het aan hem overgelaten of hij zonde en schuld nog wil noemen. Het doet ook merkwaardig aan, dat de gebeden het begrip van de *ziel* niet meer noemen. Dat zou juist in onze tijd, waarin het bestaan van de menselijke ziel verregaand word ontkend, dringend noodzakelijk zijn.

89. Zijn de volgens de nieuwe riten toegediende sacramenten geldig?

De volgens de nieuwe riten toegediende sacramenten zijn in principe geldig. Tenminste bij het Vormsel en de Ziekenzalving moet echter twijfel aan de geldigheid verondersteld worden, wanneer deze niet met olijfolie worden toegediend. Bovendien bestaat door de vele experimenten en fouten tegen het (nieuwe) rituale, evenals door de slechte theologische vorming van de priesters bij de toediening van de sacramenten het gevaar van ongeldigheid.

Het was voor het Tweede Vaticaans Concilie de algemene opvatting van de theologen, dat alleen **olijfolie** geldig materiaal

voor het Vormsel en het Oliesel is. Door een decreet van de Congregatie voor de Goddelijke Eredienst van 3 december 1970 werd nu toestemming gegeven, ook andere plantaardige oliën toe te passen.[18] Dit gebeurde zonder enige verklaring, waarom dit opeens mogelijk was, hoewel dat vroeger altijd voor ongeldig werd gehouden. Pas twee jaar later gaf Paulus VI in de Apostolische Constitutie *Sacram Unctionem Infirmorum* daar een stellingname voor: "Aangezien evenwel olijfolie, die tot nu toe voor de geldigheid van dit sacrament is voorgeschreven, op sommige plaatsen onbekend of moeilijk verkrijgbaar is, bepalen wij op verzoek van talrijke bisschoppen, dat, waar dit wenselijk is, voortaan ook andersoortige olie gebruikt mag worden; deze moet van plantaardige herkomst zijn om zoveel mogelijk op olijfolie te gelijken".[19] Deze verklaring is echter uiterst zwak, want het was vroeger nog altijd veel moeilijker om olijfolie in alle delen van de wereld te krijgen dan tegenwoordig, maar toch heeft men toen een dergelijke toestemming niet gegeven.

Ook op de noodzaak van de **intentie** moet hier nog eens worden gewezen. De priester hoeft voor de geldige toediening van de sacramenten niet noodzakelijk aan de uitwerkingen van de sacramenten te geloven, maar hij moet minstens willen doen, wat de Kerk bij de toediening van de sacramenten doet. Zodoende kan ook een priester die het juiste geloof met betrekking tot de sacramenten heeft verloren, deze toch geldig toedienen, wanneer hij tenminste een trouwe dienaar van Christus en de Kerk wil zijn. In de tegenwoordige tijd moet men echter vrezen, dat er steeds meer priesters zijn, die bewust niet meer dat willen doen, wat de Kerk doet. Veel priesters zijn in hun opleiding tegen het katholieke begrip van de sacramenten regelrecht opgehitst, omdat men deze als goochelarij en hocus pocus bespottelijk heeft gemaakt. Het zou daarom geen wonder zijn, wanneer zij bij de toediening van de sacramenten geen genade bezorgend teken willen afgeven, maar alleen een gemeenschapsfeest naar protestants model willen houden.

Bovendien leiden de slechte theologische vorming van de priesters en de **mogelijkheid tot liturgische experimenten** er niet zelden toe, dat aan de minimum eisen voor de geldigheid van een sacrament niet meer wordt voldaan. Met appelsap of roggebrood gevierde missen zijn zeker ongeldig. Op de Beierse televisie was enkele jaren geleden te zien, hoe een pastoor uit het diocees München bij een doopsel het water niet over het hoofd, maar over de handen van het kind goot. Een dergelijk doopsel is twijfelachtig en zou onder voorwaarde overgedaan moeten worden.

90. Mag men de sacramenten in de nieuwe riten ontvangen?

Wegens de genoemde gebreken moet men de sacramenten niet in de nieuwe, maar alleen in de oude riten ontvangen, omdat die alleen waardig en zeker geldig zijn. Het is normaal gesproken niet toegestaan, de sacramenten in een vorm te ontvangen, die op enigerlei wijze twijfelachtig is. Een uitzondering mag alleen voor het H. Oliesel bij een stervende gemaakt worden, wanneer het onmogelijk is om tijdig een aan de traditie getrouwe priester te roepen.

In het bijzonder moet hier nog de nadruk gelegd worden op het belang van een geloofsgetrouwe biechtvader. De nieuwe vorm van de kwijtschelding is weliswaar geldig, maar in de postconciliaire periode hebben veel priesters het geweten van hun biechtelingen misvormd, omdat zij doodzonden voor dagelijkse of zelfs voor helemaal geen zonden verklaarden. Veel priesters houden openlijk voor hun gelovigen geen rekening met de seksuele en huwelijksmoraal van de Kerk. Men kan hen slechts bestempelen als blinde leiders van blinden. (vgl. *Mt. 15, 14*)

Wordt vervolgd …

1. Rahner, Karl: *Grundkurs des Glaubens*, Freiburg: Herder 1976, blz. 398.
2. Id. blz. 406 e.v.
3. *Sacramentum mundi*, Herder1969; deel 4, kolom 340.
4. Ratzinger: *Theologische Prinzipienlehre*, a.a.O. blz. 5. Accentuering in het origineel.
5. Id.
6. Id. blz.52
7. Verslag van de zitting van de decanaatsraad van Wangen d.d. 22-11-1983.
8. 14e zitting, Canon 1, DH 1701.
9. Id. Canon 2, DH 1702.
10. Id. Canon 3, DH 1703.
11. Id. Canon 7, DH 1707.
12. Pius XII, *Sacramentum ordinis*, DH 3857.
13. Voordracht op de Katholiekendag in Ulm 2004. Kardinaal Ratzinger schreef: “Men heeft de geworden liturgie (na het concilie) vervangen door een gemaakte. Men heeft het levende proces van het groeien en worden verlaten en is overgegaan naar het maken. Men wilde niet meer verdergaan in het organische worden en rijpen van het door de eeuwen heen levendige, maar nam daarvoor in de plaats – volgens het model van een technische productie – het maken, het platte product van het ogenblik”. (Voorwoord bij: Simandron, *Der Wachklopfer*, herinneringsschrijven voor Klaus Gamber, Keulen 1989.)
14. Suarez, *De Charitate, disputatio XII de schismate*; geciteerd naar: G. Mura: *Bischofsweihen durch Erzbischof Lefebvre*, Zaitzkofen 1992, blz. 102. Verg. hiervoor Paul Kramer, *Theologische Rechtfertigung des Festhaltens* … blz. 21 e.v.
15. *Sacrosanctum Concilium* Nr. 23. Duitse tekst: LThK band 12, blz.35.
16. Vgl. Hans B. Meyer, *Gottesdienst de Kirche*, Handbuch der Liturgiewissenschaft Teil 4: *Eucharistie*, Regensburg 1989, blz. 143.
17. *Messe und Herrenmahl*. Eine Studie zur Geschichte der Liturgie, Bonn 1926, 33.
18. *Ordo bendicendi olea et conficienda chrisma*: “Geschikte materie voor de sacamentele zalvin-gen is olijfolie of mogelijkerwijs een andere plantaardige olie”. In: Rennings, Heinrich: *Dokumente zur Erneuerung der Liturgie.* Kevelaer: Butzon & Bercker 1983. Nr. 2234
19. Rennings, a.a.O. Nr. 2921.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Heilige Maagd der Maagden, bid voor ons.

Na de eretitel “Moeder Gods” is er geen zo dierbaar aan de harten van Maria’s kinderen, als die van “Maagd der maagden”. Wel moet O. L. Vrouw het juweel onder de maagden geweest zijn, om zo hoog begroet te worden; en zij was inderdaad het toonvoorbeeld van de maagden.

Of heeft zij niet het eerst de maagdelijkheid beoefend, en heeft zij ze niet heldhaftig beoefend, gedreven door haar brandende liefde tot God, wie zij met hart en ziel toebehoorde? Heeft zij niet die schitterende bloem in ere gebracht, zodat duizenden en honderdduizenden in haar voetstappen zijn getreden? Heeft zij bovendien haar maagdelijkheid, onder bijzondere inwerking van de H. Geest, niet ongerept bewaard, toen zij aan de Verlosser van de wereld het leven heeft geschonken?

Vóór Maria’s verschijning op aarde, was de deugd van de maagdelijkheid niet bekend. Geen Joods meisje toch stelde prijs op haar, omdat onder de Israëlieten de ongehuwde staat als de grootste ramp en tevens als de grievendste schande beschouwd werd.

Hoe het huwelijk geest en hart van de Joden vervulde, blijkt wel uit de zegewens, die zij de gelukkige ouders bij de geboorte van een kind aanboden: Moge de kleine eens in een gelukkige echt verenigd worden! Wanneer wij dan ook in de H. Schrift (*Rechters 11, 37*) lezen, dat de dochter van Jefte twee maanden lang haar maagdelijkheid beweende, dan treurde zij niet om haar verloren onschuld, neen, maar zij huilde, omdat zij gedwongen was ongehuwd te blijven.

Weliswaar, had het heidendom zijn Vestaalse maagden. Het waren jonge dochters zes in getal, die uit de meisjes tussen 6 tot 10 jaar gekozen werden.

Haar taak was het om op het altaar van de godin Vesta, het vuur te onderhouden. De proeftijd van die kinderen duurde 10 jaren, en, na een gelukkig volbrachte proeftijd, waren zij verplicht zich 20 jaar lang aan de dienst van de godin Vesta te wijden en zich van het huwelijk te onthouden. Wee de ongelukkigen, die overtuigd werden haar reinheid te grabbel gegooid te hebben! In het begin werden de schuldigen dood gegeseld; later echter werden zij na een vreselijke geseling, levend ingemetseld. De jonge dochters stelden er een eer in tot Vestaalse maagd uitverkoren te worden, want zij waren in zulk een hoog aanzien, dat wanneer zij een ter dood veroordeelde ontmoetten, zij het recht hadden hem de vrijheid terug te geven.

Maar men begrijpt wel, dat deze gedwongen zuiverheid in de verste verte met de christelijke deugd van reinheid niet mag vergeleken worden. Niettemin bewijst het bestaan van die Vestalinnen, dat zelfs diep gezonken heidenen eerbied koesterden voor hen, die zich boven het zinnelijke van deze aarde wisten te verheffen.

Van de maagdelijke staat is voor het eerst sprake in het Evangelie. Christus, die de maagdelijke Bruidegom van de maagdelijke zielen genoemd wordt, heeft hem aan de wereld aanbevolen met deze woorden: “Er zijn er die vrijwillig aan het huwelijk verzaken, omwille van het rijk der hemelen” (*Mt 19, 12*). Hoe hoog de Verlosser het maagdelijk leven schatte, bleek bij een andere gelegenheid, toen Hij het leven van de maagden met het leven van de engelen vergeleek: “Na de verrijzenis, zo zegt Hij, huwen de mensen niet meer, maar zijn als engelen in de hemel” (*Mt 22, 30*). Wanneer de Meester zulk een hoogachting voor de maagdelijke staat koesterde, wie kan het dan verwonderen, dat Zijn leerling, de H. Paulus, geestdriftig zijn lof bezingt, om de gelovigen aan te sporen die heilige staat te omhelzen? (*1 Kor. 7*).

In de voetstappen van haar goddelijke Stichter tredend, heeft ook de H. Kerk door alle eeuwen heen de maagdelijkheid hoog vereerd en aangeprezen; en op het Concilie van Trente heeft zij over Luther en Calvijn de banvloek uitgesproken, omdat deze het huwelijk boven de maagdelijke staat durfden stellen. (*Sess. 24 de Matr. c. 10*).

Wilt u de hoogachting van de H. Kerk voor de maagdelijkheid vernemen, luister dan naar de lofliederen van haar roemvolste leraars, een H. Gregorius, een H. Ambrosius, een H. Augustinus, een H. Hieronymus, en zoveel anderen, wijden aan de maagdelijkheid hun heerlijkste bladzijden. “De maagden,” zo roept de H. Cyprianus uit, “zijn het afbeeldsel van de Godheid, waarin zich de heiligheid van de Heer weerspiegelt; zij zijn het uitgelezen deel van de kudde van Christus, zij zijn de roem van de H. Kerk, wier vruchtbaarheid door haar opbloeit; hoe meer maagden de Kerk telt, hoe groter de zegevierende vreugde van haar moederschap wordt”.

Vandaar ook, dat zielen die God op buitengewone wijze willen aanhangen, zich steeds naar Maria’s voorbeeld tot een maagdelijk leven gedrongen voelen. Zij zijn er zich ten volle van bewust, dat het hart onmogelijk geheel aan God kan behoren, wanneer haar liefde tussen God en het schepsel verdeeld is. Gedreven

door een vurig verlangen haar God uit geheel haar hart en uit al haar kracht te beminnen, verzaken zij aan alle zinnelijke liefde; zelfs aan de gedachte hieraan. Dat verlangen dan ook, haar God zonder enig voorbehoud te beminnen en Hem haar hart geheel en onverdeeld te wijden, heeft Maria aangespoord de maagdelijke zuiverheid boven alles te waarderen; of liever, haar maagdelijke reinheid vloeide voort uit de neiging van haar hart, dat zelfs door geen gevolgen van de erfzonde belemmerd werd, zich in volmaakte liefde naar God te richten, zoals de zonnebloem naar de zon.

Niet slechts heeft Maria de maagdelijkheid bemind en tot de dood toe beoefend, maar, volgens een zeer oude traditie, welke door apocriefe geschriften wordt bevestigd, zou zij zich zelfs door gelofte tot het maagdelijk leven hebben willen verplichten.

En wanneer zou Maria die grootse daad gesteld hebben?

Sommigen menen reeds vóór haar geboorte, in de schoot van haar moeder, omdat zij toen reeds over het volle gebruik van haar verstand beschikte, en aan God de volmaakte hulde van haar hart wilde schenken. Anderen zijn van mening, dat zij die gelofte uitsprak, toen zij, als jong meisje, voor de keuze van een levensstaat stond. De H. Thomas van Aquino is zelfs van mening, dat Maria eerst na haar huwelijk, de gelofte van zuiverheid aflegde. Weer anderen uiten de mening dat zij die gewichtige stap zette, toen zij zich als kind in de tempel aan de Heer toewijdde; want, volgens de apocriefe boeken zou Maria, toen zij als kind van twee of drie jaren, door haar ouders in de tempel zou opgedragen worden, plotseling de hand van haar ouders losgelaten, alleen de trappen van het altaar beklommen, en zich daar geheel aan God toegewijd hebben.

Ofschoon dit verhaal slechts een legende is, bevat het toch een kern van waarheid, en legt het getuigenis af van het gevoelen van de eerste christenen, dat Maria haar zuiverheid aan God toewijdde.

Eigenlijk, krachtens wettelijk voorschrift, moesten slechts de eerstgeborenen aan God opgedragen worden, d.w.z. de knapen, die terzelfdertijd de oudsten van het gezin waren. Maar wie kan niet begrijpen, dat Maria's ouders, die denkelijk te Jeruzalem woonden, in de nabijheid van de tempel, uit godsvrucht en dankbaarheid, Maria aan God opdroegen. De overlevering immers verhaalt, dat zij pas op gevorderde leeftijd, door gebeden en smekingen, deze dochter, van de hemel verkregen.

In ieder geval acht de Kerk deze overlevering zo ernstig gegrond, dat zij

niet heeft geaarzeld, de gebeurtenis van Maria's opdracht als een feest te vieren.

Minder gegrond lijkt ons de mening, dat Maria haar eerste opvoeding in de tempel zou hebben ontvangen. Want ten eerste spreekt de Joodse literatuur nergens van de gewoonte jonge meisjes in de tempel op te voeden. Bovendien maakt de Joodse geschiedschrijver Flavius Josephus, die toch de tempel in al zijn delen en onderdeden beschrijft, geen melding van zalen of ruimten, die voor dat doel ingericht waren.

Denken wij ook niet, dat de mening, als zou Maria in de tempel hebben geleefd, altijd en door allen was aangenomen. De H. Ambrosius immers veronderstelt uitdrukkelijk, dat Maria vóór de boodschap van de engel Gabriel in het ouderlijk huis verbleef. Maria kon overigens vrij en naar hartenlust naar de tempel gaan, om zich daar in het gebed met God te onderhouden, want zij woonde te Jeruzalem, slechts enkele stappen van het heiligdom verwijderd.

Wellicht wordt de vraag opgeworpen: maar als Maria haar maagdelijkheid wilde bewaren, waarom heeft zij zich dan met de H. Jozef in het huwelijk verbonden? Of was haar huwelijk misschien niet bindend en echt?

Het huwelijk van Maria met de H. Jozef was ontegensprekelijk een waar huwelijk en zoals alle huwelijken in het Oude Verbond ook onverbreekbaar.

Volgens Joodse gewoonte, hadden Jozefs ouders voor hun zoon een bruid gekozen, lang voordat deze de huwbare leeftijd had bereikt, en waarschijnlijk zal Maria, evenals alle andere Joodse vrouwen, reeds op jeugdige leeftijd, zo ongeveer tussen haar twaalfde en haar vijftiende levensjaar, – in het Oosten toch is de vrouw veel vroeger ontwikkeld dan bij ons – in de echt zijn getreden.

De H. Jozef, haar bruidegom, was een bloedverwant van haar. Waarom zij met een familielid huwde? Wellicht was zij, die volgens de meest aangenomen zienswijze wel een zuster, doch hoogstwaarschijnlijk geen broer had, een erfdochter, die dan ook wettelijk verplicht was een man uit haar stam te trouwen (*Num. 36, 8*). Zij was echter niet genoodzaakt een bloedverwant te huwen.

En nu rijst de vraag: Waarom is Maria in de echt getreden, terwijl zij toch haar zuiverheid ongeschonden wilde bewaren? Daar zijn redenen in overvloed aan te halen, waarom O. L. Vrouw, volgens Gods wijs raadsbesluit, een huwelijk moest aangaan.

Allereerst om geen opspraak te verwekken, alsof zij een zonderlinge was, die alles anders deed dan anderen, want alle meisjes zonder uitzondering gingen het huwelijk aan. Vervolgens om haar eer te beschermen. Ware zij, ofschoon ongehuwd, toch moeder geworden, al gebeurde dat op bovennatuurlijke wijze, dan was zij ongetwijfeld als een deerne veracht geworden, en zij zou de straffen van de wet niet hebben ontlopen. Wie toch van haar land- en geloofsgenoten zou op haar zeggen aan een bovennatuurlijke ontvangenis geloof hebben geschonken? En wat zou dan van Jezus geworden zijn? Men had Hem eenvoudig als een onwettig kind verstoten. Hij en Zijn

leer zouden noch bij de priesters en de wetgeleerden, noch bij het volk ooit ingang hebben gevonden. Tenslotte, wie zou gedurende Jezus' kinderjaren voor Hem gewerkt en gewaakt hebben, als Maria geen huwelijk had gesloten?

Ook voor Maria zelf was het van het grootste belang door het huwelijk verbonden te zijn. Zo bezat zij in de H. Jozef zowel een getuige als een beschermer van haar maagdelijkheid. Zo kon zij de toekomst onbezorgd tegemoet gaan, want haar trouwe levensgezel zou de stoffelijke belangen van het huisgezin behartigen. Zo had zij ook een vriend en vertrouweling, wie zij haar lief en leed zou kunnen mededelen.

Wat wij tenslotte niet uit het oog mogen verliezen, is, dat Maria door haar huwelijk, in de breedst mogelijke zin, een toonbeeld werd voor haar geslacht, voor maagden, gehuwden en weduwen; en door haar voorbeeld leerde zij, dat de deugd niet slechts door jonge dochters, maar ook door vrouwen, op wie de zorg voor het huisgezin drukt, edelmoedig kan beoefend worden.

Nog zal onwillekeurig de volgende vraag rijzen: Hoe was in Maria's huwelijk, de echtelijke staat overeen te brengen met de maagdelijke zuiverheid?

Men mag ten eerste niet vergeten, dat ook gehuwde personen kunnen in onthouding leven, zonder dat het huwelijk zijn waarachtig karakter verliest. Bewijst bovendien de ondervinding niet, dat verloofden elkander hartelijk kunnen beminnen, zonder aan iets anders dan aan hun genegenheid te denken? Wel zwijgt de openbaring,

maar toch mogen wij veilig aannemen, dat het huwelijk van Maria en Jozef uit oprechte genegenheid werd aangegaan en in maagdelijke liefde voortgezet.

Of er tussen Jozef en Maria daaromtrent een overeenkomst werd aangegaan, weten wij niet, en kunnen wij ook niet weten; doch omdat ook Jozef een man was, die bij voorkeur God en de eeuwige dingen zocht, is dit niet uitgesloten. Ongetwijfeld vertrouwde Maria op de goede God om trouw te blijven aan de maagdelijkheid, welke Hijzelf haar had ingegeven. Maar niet minder groot was haar vertrouwen op Jozef, die zij als bloedverwante uitmuntend kende om zeker te zijn, dat hij haar voornemen zou eerbiedigen. De feiten hebben trouwens bewezen, dat haar vertrouwen niet ijdel was.

Toen Maria verloofd was, woonde zij te Nazareth. Wellicht waren haar ouders overleden, en had zij na hun dood om ons onbekende redenen Jeruzalem verlaten.

Bij de Joden geschiedde het huwelijk zonder enige godsdienstige plechtigheid. Dan was het voltrokken, wanneer de verloofde de jonge dochter, die voor hem bestemd was, tot zich had genomen,

wat gewoonlijk met veel vertoon gepaard ging.

Het geheim van de Menswording van Gods Zoon voltrok zich in Maria, in de dagen van haar verloving, daarom vóór het huwelijk, zoals duidelijk uit het Evangelie blijkt. Geen wonder dat de H. Jozef op de duur bemerkte, dat zijn verloofde moeder zou worden, wat hem uiterst pijnlijk trof. Wel een bewijs, dat noch de hemel, noch Maria hem het wondere hadden meegedeeld, dat in zijn maagdelijke bruid had plaatsgegrepen.

Waarom Maria haar verloofde niet op de hoogte had gebracht van het goddelijk gebeuren, dat zich in haar maagdelijke schoot had afgespeeld?

Wij voor ons menen, dat de gezegende Moeder van de Heer overtuigd was, dat zij het openbaren van dit geheim aan de hemel moest overlaten. Hoe toch kon zij voor zichzelf getuigen? Trouwens de wet eiste het getuigenis van twee of drie personen om iets geloofwaardig te maken. Daarom was het voor Maria beter te zwijgen. Zij verliet zich dan ook met kinderlijk vertrouwen op de leiding van de goddelijke Voorzienigheid; en voelde zij haar hart van het zaligste genot overstromen bij de gedachte een levende tempel van de Godheid te zijn, zij was toch ook bedroefd om het leed, dat haar zwangerschap haar geliefde bruidegom moest veroorzaken. Voorwaar een groot geheim is het, dat zelfs gedurende geheel het leven van de vlekkeloos ontvangen Moeder van Jezus vreugde en verdriet hand aan hand zouden gaan.

Laten wij het woord aan het Evangelie dat Jozefs pijnlijke toestand en zijn edel karakter schetst. “Jozef, een rechtvaardig man, wilde Maria niet in opspraak brengen”, m.a.w. wilde wat in haar was voorgevallen, niet ruchtbaar maken, omdat anders zijn verloofde terstond in de handen van het gerecht zou vallen en gestraft worden. Jozef immers, hoe onverklaarbaar hem alles voorkwam, was overtuigd dat Maria niet de minste schuld trof. Van de andere kant echter kon hij, zonder openbaring, zelfs niet op de gedachte komen, wat wonder er in zijn verloofde gebeurd was. Daarom, in zijn bezorgdheid voor zijn eigen eer, die hij toch ook moest redden, besloot hij Maria in stilte te verlaten.

Maar het vertrouwen door Maria op de goede God gesteld, zou niet beschaamd worden. Vandaar verscheen een engel aan Jozef in zijn slaap en zei:

“Jozef, zoon van David, vrees niet Maria tot uw vrouw te nemen, want wat in haar geboren is, is van de H. Geest”. Na deze geruststellende verzekering is Jozef met Maria in de echt getreden.

Gewoonlijk verliep er tussen de verloving en het huwelijk een geheel jaar. Of die tijdruimte ook door ons heilig echtpaar bewaard is? Niets verzekert het ons; trouwens het was ook geen verplichting, en niet zelden volgde het huwelijk binnen weinige weken op de verloving.

Wat zal er na die benauwde tijd in de harten van die verheven personen zijn omgegaan? Maria’s uiterst gevoelige ziel moet zeker van inniger liefde hebben getrild voor haar edelmoedige bruidegom, die omwille van haar zo diepe zielensmart had geleden, terwijl de H. Jozef van verbazing en eerbied voor Maria niet kon bekomen. Met haar te leven was voor hem in Gods tempel

naast het altaar, waar het Allerheiligste rustte, te wonen.

Hoogstwaarschijnlijk maakte Maria een toespeling op haar besluit om immer maagd te blijven, toen zij de engel, die de blijde boodschap bracht van haar goddelijk Moederschap, antwoordde: "Hoe zal dit geschieden, daar ik geen man beken?" Hoe stralen in geheel haar optreden bij de boodschap een wonderbaar godsvertrouwen en een edelmoedige en blinde overgeving aan de leiding van de Voorzienigheid!

Aan de werkelijkheid van de verschijning valt niet te twijfelen. Trouwens, wanneer God bij buitengewone gelegenheden ingrijpt, doet Hij dat op zulk een overtuigende wijze, dat van twijfel geen sprake meer is. Ook was het zeker, dat Maria niet de speelbal was van haar verbeelding, noch het slachtoffer van verstandsverbijstering. De wil van God was daarom voor haar volkomen duidelijk, en geen ogenblik kwam bij haar, het heiligste van alle schepselen, de bekoring op om Gods wil te weerstreven.

Maar zou haar maagdelijke zuiverheid niet in het gedrang komen? Wanneer de reine bruiden van de Heer niets zo zeer duchten als haar maagdelijkheid te verliezen, hoe moet dan Maria, de banierdraagster van die engelachtige deugd, er niet op hebben gestaan haar trouw te blijven? Ongetwijfeld, maar zij vertrouwt in God en berust in Zijn Voorzienigheid. Geen vrees in haar hart, neen, en wanneer de engel bij de boodschap Maria geruststelt met deze woorden: "Vrees niet", dan was er in het hart van de gezegende Moeder Gods geen angst of onrust, maar alleen de verbazing over het wonder; want het geheim van de Menswording heeft zulke eindeloze diepten, dat Maria zelf ze niet altijd peilen kon (*Lc 2, 50*), en toch twijfelt zij geen ogenblik. Vandaar vraagt zij niet: hoe zou, maar hoe zal dit gebeuren? Wat God ook moge bepalen, te voren onderwerpt zij zich edelmoedig aan al de beschikkingen van de goddelijke Voorzienigheid, in het volle vertrouwen dat God het besluit van haar eeuwige zuiverheid wel zal weten te verenigen met Zijn verheven plannen.

Gebed: O Moedermaagd, die door het voorbeeld van uw ongerepte maagdelijkheid de liefde tot de deugd van de engelen in het hart van uw kinderen hebt ontstoken, met klem smeek ik u, wil toch over mijn zwakke hart waken, dat zo gevoelig is voor de indrukken van deze wereld en zich zo gemakkelijk door het aardse laat verleiden. Maagd der maagden, terwijl u voor de gevaren van de zinnelijkheid beschut, stort in mijn hart die oprechte liefde tot de engelachtige deugd, opdat ik pal moge staan, zelfs in de heftigste strijd, en de lelie van de zuiverheid onverwelkt tot mijn dood toe moge bewaren. Amen.

Oefening: Vergeten wij nooit 's morgens en 's avonds de drie Weesgegroeten ter ere van de zuiverheid van Maria te bidden, en herhalen wij na ieder Weesgegroet het mooie schietgebed: "Door uw Onbevlekte Ontvangenis, o Maria, zuiver mijn lichaam en heilig mijn ziel".

... wordt vervolgd ...

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Mei: voor de arme zondaars!

Beste Kruisvaarders,

Een mooie naam heeft ze: "Monica"! Het meisje leeft in Tagaste in Numidië (nu Souk Ahras, Algerije, Noord-Afrika). Wanneer ze in 332 geboren wordt, behoort dit gebied tot het Romeinse Rijk. Na eeuwen van christen-vervolgingen heerst er eindelijk vrede. Christenen en heidenen (ongedoopte mensen, die Jezus niet navolgen) leven door elkaar. Monica is één van de vele kinderen van een christelijk gezin. Als vaste taak thuis moet ze wijn uit de frisse kelder naar boven brengen, want in de landen rond de Middellandse Zee drinkt men een beetje wijn bij elke maaltijd. Een beetje per dag is ook niet verkeerd. Dat weet de jongedame. In de wijnkelder komt ze op een dag op het idee, al een beetje op voorhand te "proeven". Het begint klein, maar van dag tot dag gaat ze alsmaar meer op voorhand slurpen!

Op een dag krijgt ze ruzie met een dienstmaagd. Midden in het oververhitte gekijf schreeuwt ze Monica toe: "Dronkaard! Zatlap!" Dat treft Monica diep. Maar: het heeft een goed gevolg: van de ene dag op de andere houdt ze op met het overmatige gezuip! Monica groeit op tot een knappe jonge vrouw, die wel echt gelovig is, maar … nog andere dingen even belangrijk vindt. Zoals de rijke (wijngaarden!) jongeman Patricius, die bovendien ook nog schepen, wethouder is in Tagaste. En ook hij heeft een oogje op haar! Enig probleem: hij is

heiden! “En toch *wil* ik hem!”, zegt de verliefde Monica koppig. “Het komt wel goed: als ik met hem trouw, zal hij op den duur wel christen worden!” En hop: gehuwd met de chique heiden! Of dat goed gaat? Een heiden heeft God niet in zijn ziel wonen, dus denkt en leeft hij … “anders”. Patricius denkt: “Waarom met slechts één enkele knappe vrouw tevreden zijn, als ik op feestjes ook andere vlotte dametjes kan kussen?” Ontrouw, “echtbreuk” heet dat! Een steek in het hart voor de ontgoochelde en wenende Monica! Maar de ellende is nog niet voorbij! Als manlief dan licht beschonken van vergaderingen of feestjes naar huis terugkeert, maakt zijn slecht geweten hem ongelukkig. Ontevreden met zichzelf, is Patricius niet te genieten. Hij meent

dat zijn vrouw in zijn afwezigheid haar werk niet goed genoeg heeft gedaan en scheldt en buldert! Zolang het "onweer" duurt, bijt Monica op haar lippen, zwijgt en heeft al haar kracht nodig om haar traantjes te weerhouden. Dan geeft ze uitleg over hoe ze het huishouden heeft geregeld en blijft de hele tijd vriendelijk en liefdevol tegen Patricius. Dan is hij getemd, maar niet bekeerd. De pret in de heidense familie vergaat Monica nog méér. Roddeltantes vertellen onware, boze dingen over Monica aan haar schoonmoeder. Die gelooft het en lust haar schoondochter rauw! Monica krijgt nu ook van haar snauwende verwijten! *Weer* krijgt Monica bovennatuurlijke kracht. Net als bij haar man blijft ze rustig, bewijst vriendelijk dat het een misverstand is, en helpt haar schoonmoeder *zo* liefdevol, dat schoonmoeders hart "smelt" van ontroering! "Wie nog ooit iets boos durft te zeggen over mijn lief schoondochtertje, zal ervan langs krijgen!" De zelfbeheersing, de vriendelijkheid, het gebed en het slimme beheer van het huishouden van Monica … overweldigen na vele jaren ook haar man Patricius: "Ik hou op met die losbollige feestjes! Ik wil liever zo sterk worden zoals jou! Ik wil christen worden!" In het jaar 370 laat hij zich dopen. Net op tijd: binnen het jaar sterft hij, maar: gered! Einde van Monica's lijden? Mis! Monica heeft 3 kinderen en stuurt ze naar de catechismus, als voorbereiding op hun Doopsel. Bij de tweede oudste jongen en het jongste meisje verloopt alles heel goed en ze worden goede christenen. Monica's

oudste is haar zoon Augustinus, geboren in het jaar 354. Die kerel is superbegaafd: goeie hersenen, scherp verstand, scherpe tong. Papa Patricius had hem al naar een dure school gestuurd om een rijke en beroemde advocaat te worden. Maar er is wel heftige druk van papa nodig voordat de sluwe Augustinus-puber ook werkelijk *wil* studeren. Maar dan wordt hij de beste! Intussen zijn voor hem de catechismuslessen klaar, en staat hij op het punt gedoopt te worden. Maar dan schokt hij iedereen: "Neen! Lekker niet!" *Weer* een nieuwe steek in het hart van Monica! Hoe komt haar geliefde zoon daartoe? Wanneer hij 16 jaar is, is Augustinus vurig ontvlamd, niet voor het goede, ware en mooie, maar … voor de onkuisheid! In zijn vrije tijd heeft Augustinus namelijk zijn slim brein en zijn rijke verbeelding vergiftigd: zijn leeswoede heeft zich op toneelstukjes gestort, maar van de vieze soort! Eerst onkuise dingen lezen, dan er naar kijken (toneel) en dan ook *doen*: met de knappe en snedige, maar even onkuise actrice Melana, zonder te trouwen samenwonen en slapen! Zeer tegen hun zin (Augustinus is nog maar 18 jaar!) wordt Melana zwanger en krijgt ze een zoontje: "Adeodatus". Geen wonder dat Augustinus zich niet wilde laten dopen. Zelf schrijft hij daar later over: "De wereld is niet onkuis, omdat ze het christelijk geloof niet kent, maar ze wil Jezus en het geloof niet kennen, om verder onkuis te kunnen leven". Geen wonder ook, dat dit voor Monica een nog ergere steek in het moederhart betekent! Ze weent haar ogen rood en stuurt vurige smeekbeden naar de hemel: "Heer, bekeer toch mijn zoon!" Voorlopig ziet ze geen verhoring van haar gebed. Haar brutale knaap maakt het nog bonter: hij wordt "manicheeër". De sekte van de manicheeërs beweert, dat er twee goden zijn: een goede, die de engelen en de mensenzielen heeft gemaakt, en een boze (de duivel) die alles zou hebben gemaakt, wat we kunnen aanraken. Dus ook onze lichamen. De sacramenten (dus ook het huwelijk) zouden ook al slecht zijn, want ze maken gebruik van aanraakbare dingen (brood, wijn, water, olie … mensen met een lichaam). Boze onzin! Maar Augustinus vindt het leuk: zo kan hij verder onkuis leven zonder te trouwen, en kan hij zichzelf wijsmaken dat dit voor God nog allemaal OK is ook! Zijn scherpzinnige hersenen gebruikt Augustinus nu om het ware geloof in twijfel te trekken of belachelijk te maken! Hij wordt intussen leraar in de redekunst. Thuisgekomen bij moeder Monica laat mama hem echter niet aan dezelfde tafel eten met de anderen: "Niet dat je hen ook nog met die boze dwalingen vergiftigt!" Maar ze geeft niet op om hem terug te brengen op het rechte pad: bidden, smeken, tranen … Jonge Augustinus is het bemoederen snel spuugzat. Met zijn briljant talent vindt hij een baan als redenaar in de hoofdstad van het grote rijk: Rome. Hij maakt mama wijs, dat hij de volgende dag zal inschepen. Ze gaat nog naar een kapel om voor Augustinus te bidden. Maar zoonlief bedriegt haar: al in de nacht maakt hij de oversteek naar Italië! De smart van Monica is nu niet meer te dragen! Ze gaat haar hart luchten bij een priester. Deze goede herder

troost haar: “Een kind van zovele tranen *kan* niet verloren gaan!” Monica schept moed: “De goede God spreekt door deze dienaar van Hem! Ik mag niet opgeven!” Intussen is Augustinus hoogleraar in Rome en hoopt weldra met zijn welsprekendheid bij de keizer zelf op te vallen en een nog *betere* baan te krijgen. Hij omringt zich met manicheïsche vrienden, met wie hij in

zijn vrije tijd naar het Colosseum gaat om er de gladiatorengevechten te genieten. Genot? Ja, barbaars genot! Dit is niet zoals voetbal: oorlogsslaven moeten elkaar daar in de arena met “bestek” … slachten! Nu “vrienden” … Op een dag bedriegen en bestelen mede-manicheeërs Augustinus’ gewoon! Deze schok moet hem doen inzien, dat dit soort mensen niet de zegen van de goede God met zich draagt. De ontgoochelde Augustinus krijgt nu een nieuwe kans: hij kan vluchten van zijn slechte vrienden door hoogleraar te worden in de hoofdstad van Noord-Italië: Mediolanum (Milaan). En daar is nu net de keizer naartoe getrokken, dus dé kans om in de schijnwerpers te komen! Elke dag staan Augustinus en zijn ijdele collega’s onder druk om een steeds nieuwe, glanzende redevoering te houden. Terwijl ze op een morgen zo ernstig piekerend door de straat lopen, zien ze een bedelaar bij het huis van een christelijk gezin aankloppen: “In de naam van Jezus: geef mij toch wat van jullie ontbijt!” De goede mensen geven hem veel méér dan hij verwacht had: brood, kaas en een hele karaf wijn. De zwerver neemt een slok en springt zingend van vreugde en dankbaarheid door de straten! Augustinus keert zich naar de andere redenaars: “Hoewel wij rijk genoeg zijn: niemand onder ons is ooit zo blij ge-

weest als die gast hier!” Maar de verrassingen houden niet op. Wie komt Augustinus nog méér tegen in Milaan? Moeder Monica! Tot hier heeft ze hem dus opgespoord! Zoonlief is wel een

beetje onder indruk van haar grote liefde: “Vergeef me, dat ik u over die boottocht heb belogen …” En moeder Monica is slim: “Je wil toch altijd maar beter worden als redenaar? Welnu: hier in de stad is er één van de

besten van de wereld: de vroegere provinciegouverneur: Ambrosius! Intussen is hij wel … bisschop van de stad! Zelfs de keizer luistert naar hem!” Die “truc” werkt: Augustinus gaat de kerk in om de prachtige preken van deze ge weldige kerkvader te horen! Tijdens die preken begint het in Augustinus te “wringen”: hij ziet in, dat alleen het katholieke geloof klopt en mooi is, maar dat zijn eigen manier van leven daar niet mee te rijmen valt! Ook maken bepaalde dingen in de preken van Ambrosius Augustinus nieuwsgierig. Monica raadt haar zoon aan de man Gods eens persoonlijk te bezoeken met zijn vele vragen. Wat Augustinus misschien niet weet: Monica en Ambrosius werken samen om de ziel van Augustinus te redden! En ja: het knaagt *verder* in zijn ziel! Alleen: de vijand (duivel) slaagt erin Augustinus tegen te houden! Eerst durft hij nooit bij Ambrosius binnen te gaan, omdat hij hem altijd ziet bidden of studeren. Dan denkt hij: “Ik kan me geen nacht voorstellen zonder bij een vrouw te slapen! Ik *kan* me nu nog niet bekeren! LATER!” Maar zijn eigen slavernij en lafheid maken Augustinus grondig ongelukkig. Op een dag krijgt hij de mooie ingeving (idee): “Waarom altijd: “Morgen, morgen …” Waarom niet *vandaag*?” Dan hoort Augustinus een kinderstem: “Neem, en lees! Neem, en lees!” Nu ligt daar een Heilige Schrift (Bijbel) op de tafel. Augustinus slaat hem willekeurig open en leest: “Laat ons dus onberispelijk leven, zoals we dit doen op klaarlichte dag! Niet in brasserij en dronkenschap, niet in onkuisheid en losbandigheid. Omkleed u met de Heer Jezus Christus en vertroetel het lichaam niet!” (*Rom. 13, 13-14*) Dat slaat in als een bom! Onmiddellijk meldt Augustinus zich (met zijn zoon) bij bisschop Ambrosius en begint catechismusles te volgen, als voorbereiding op zijn Doopsel. Het Doopsel is gepland voor Pasen 387. In de nacht op Stille Zaterdag wordt Augustinus echter weer heftig bekoord: “Ik kan niet meer terug, ik zit te diep in de zonde, ik ga de bisschop vertellen dat hij het Doopsel moet uitstellen …” Net wanneer hij

daarmee naar Ambrosius wil, schiet hem wat anders te binnen: “Anderen, die ook diep in de verslaving zaten, en duidelijk minder begaafd zijn dan ik, zij zijn nu toch goede christenen geworden! Dus het is tóch mogelijk!” In de nacht van de Paaswake worden Augustinus en Adeodatus eindelijk gedoopt. Plots vallen alle zorgen van voordien van Augustinus af! Een kuis leven te leiden kost eerst nog een taai gevecht … Maar: door de kracht van God overwint Augustinus de vijand binnen zijn eigen lichaam! Hij stuurt Melana weg en geeft zijn trotse baan op. Hij trekt zich terug naar een landgoed bij het Meer van Como, samen met zijn moeder, die hij nu pas begrijpt en liefheeft. Augustinus zegt: “Moeder, het is in het water van UW tranen, dat ik gedoopt ben!” Monica is buiten zich van geluk om de bekering

van haar oudste zoon! Net als ze terug willen oversteken naar Noord-Afrika, in de haven van Ostia, wordt Monica onwel. Terwijl ze samen voor het venster zitten, spreekt ze: “Augustinus, ik weet niet, waarom ik nog op deze aarde ben, want nu is mijn hele hoop en verlangen vervuld! Het enige, waarvoor ik nog wilde leven, was jou, mijn zoon, als ware christen te mogen zien. De goede God heeft mijn wens nu beter vervuld, dan ik ooit had kunnen denken! In tranen heb ik gezaaid, met vreugde heb ik geoogst!” Het is november van het jaar 387 en ze is 56 jaar oud, wanneer de heilige Monica in de armen van Augustinus sterft en haar gereinigde ziel ten hemel opstijgt. Voor haar begaafde zoon begint nu het echte leven pas! Terug in ouderlijke woning in Tagaste, verzamelt Augustinus nu alle goede vrienden rond zich,

voor een leven van werk en gebed. Hij schrijft een regel over hoe ze zullen leven: het klooster is gesticht! Augustinus schenkt het overtollige bezit aan de plaatselijke bisschop, die weer helpt dat de nieuwe kloosterlingen niet hoeven te hongeren. In 391 bezoekt Augustinus een vriend in de grote stad Hippo Regius (nu Annaba, Algerije). Samen gaan ze naar de Mis. Maar: bisschop Valerius herkent Augustinus …

Hij laat hem grijpen en zegt: “Ik ben Griek en heb een priester nodig, die in deze streek preekt in hun eigen taal: Latijn. Jij bent door God naar hier gezonden, jou heb ik nodig!” Augustinus wil nog “neen” zeggen, maar vóór hij het weet, legt Valerius hem de handen op en wijdt hem tot priester! Gelukkig ziet Augustinus in, dat God hem *daar*voor naar Hippo had laten komen, want anders was die wijding niet geldig. De bisschop is geen onmens: Augustinus mag in Hippo zijn kloosterleven voortzetten. In 395 wijdt Valerius Augustinus nóg eens: tot zijn opvolger als bisschop! Nu kan de goede God eindelijk Augustinus’ super-brein gebruiken om het ware geloof te verkondigen! En hoe! Overal vraagt men de geleerde bol om raad. Zo komt het, dat Augustinus vrijwel over “alles” schrijft, wat met het geloof en het christelijk leven te maken heeft. Werkjes en boeken: 1030 in het totaal! Met zijn kennis van de Heilige Schrift en zijn scherp verstand en scherpe pen weert Augustinus de verkeerde leren van zijn tijd af: die van de manicheeërs, de arianen (“Jezus is alleen maar mens, niet ook God!”), de pelagianen (“Wij kunnen door onze eigen kracht in de hemel komen, *zonder* hulp van God!”) en de donatisten (“Als iemand van het geloof is afgevallen, mag hij geen kans meer krijgen terug te keren!”). Augustinus veegt in preek en schrift al die onzin weg! Naast Ambrosius is hij één van de acht grootste leraars van de vroege christenheid: de “kerkvaders”! Zijn schriften worden van dan af overal in de christenheid gelezen. Maar ook snug-

gere koppen kunnen les krijgen van kleinen! Augustinus ziet aan het strand eens een klein ventje water uit de zee in een kuil in het zand scheppen. Hun gesprek: “Wat doe je? – Ik schep hier de hele zee in! – Dat zal je niet lukken! – Maar u ook niet om *dat* goed te begrijpen, waarover u laatst predikte: Drievuldigheid!” In 429 komt onheil over Noord-Afrika: de Germaanse krijgers van de stam der Vandalen (ja vandaar “vandalisme”: vernielzucht) overvallen en belegeren Hippo. Augustinus krijgt een schip aangeboden, om over zee naar Italië te vluchten. Hij antwoordt: “Neen: een herder verlaat zijn schaapjes niet!” Tijdens de belegering, op 28 augustus 430, stijgt de grote heilige ziel van Augustinus naar de hemel! Onder ons leven ook men-

sen als slaven van dwaling en zonde, zoals weleer Augustinus en Patricius. Daarom willen wij deze maand “Monica’s” zijn: de hemel bestoken met onze gebeden en offers, om uit hun te maken wat Augustinus en Patricius geworden zijn: van arme zondaars tot gelukkige bekeerden!

Pater K. Huysegems

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van	**maart?**
Aantal Schatkisten:	8
Dagelijkse Toewijding	373
H. Mis	74
H. Communie	66
Geestelijke Communie	286
Offers	440
Tientjes	998
Bezoek aan het Allerheiligste	129
Meditatie	44
Goed Voorbeeld	263
Puntje	143

Misgelopen en goed uitgekomen

"Ga je nu mee, Piet?"

"Nee, moeder, ik ga wat wandelen."

"Maar jongen, waar moet dat toch heen? Vroeger ging je tenminste nog naar de H. Mis op zondag, maar dat is nu ook al uit. Kom, ga nu met me mee naar het Lof, dan wandelen we vervolgens naar tante Marie, daar wilde je immers heen ...

"Praat er nu maar niet meer over, moe; ik zal bij tante op u wachten."

"Kind, kind, wat heb ik toch een verdriet van je; en je bent toch zo'n beste jongen, die alles voor zijn moeder doet, wat hij maar kan."

Piet glimlachte even bij die laatste woorden, doch zei niets; hij nam zijn hoed en ging de deur uit.

"Och God, och God, zuchtte de moeder, als U geen wonder doet, dan komt hij nooit meer terecht. Maar ik zal het U elke dag opnieuw vragen," ging ze enige ogenblikken later voort, "verhoren zult U me, daar ben ik zeker van".

Intussen had moeder haar hoed opgezet en verliet op haar beurt het huis. Na de deur achter zich te hebben gesloten, ging ze de op weg naar de kerk van de altijddurende aanbidding om het Lof bij te wonen.

Uit dit kort gesprek tussen moeder en zoon ziet men duidelijk, dat Piet de verkeerde weg was opgegaan. Moeder was al sinds vijftien jaar weduwe. Piet

was nog niet voluit zeven jaar toen zijn vader stierf, en het had de arme vrouw heel wat moeite gekost om de knaap fatsoenlijk op te voeden. De dankbaarheid van Piet, toen hij dit later inzag, kende dan ook geen grenzen. Van zijn dertiende jaar af was hij voor moeder een flinke steun geweest en toen hij op negentienjarige leeftijd naar Duitsland ging, was het alleen om moeder van alle zorgen te verlossen, want hij verdiende daar voor beiden ruimschoots de kost. Behalve de zorg voor het huishouden, en deze was zeer gering, mocht het goede mens voortaan niets meer doen; aldus wilde het Piet.

Elke zon- en feestdag kwam haar zoon de dag met haar doorbrengen en droeg dan tevens zijn geld af, want alles wat hij verdiende, werd moeder in handen gegeven, die dan, op haar beurt, voor hem moest zorgen zoals in de dagen van zijn jeugd.

Piet was dus een modeljongen, wat kinderliefde betreft, althans met betrekking tot zijn moeder, want voor

zijn hemelse Vader had hij, sinds enige tijd, totaal geen liefde meer.

Toen Piet op dertienjarige leeftijd de school verliet, kreeg hij een heel mooi getuigschrift mee en was hij voor zijn jaren zeer goed ontwikkeld. Van een stille, ernstige natuur zijnde, zocht hij in zijn vrije tijd zijn geest verder te verrijken met nuttige kennis. Terwijl de jongens van zijn jaren tijd uittrokken voor allerlei sport, zat Piet thuis over een studieboek gebogen. Zeer prijzenswaardig, zal je zeggen. Inderdaad, zeer prijzenswaardig, mits op de eerste plaats de geest niet voortdurend gespannen blijft, want afleiding moet iedereen op zijn tijd hebben; en ten tweede, als de studie inderdaad een degelijke studie uit degelijke boeken is.

Wat het eerste betreft, afleiding vond Piet genoeg in zijn andere bezigheden, die een groot deel van de dag in beslag namen; maar aan nummer twee ontbrak heel veel. Hij las en bestudeerde boeken uit een bibliotheek, die alles behalve Roomse werken bevatte. Dat zijn godsdienstig gevoel daardoor langzamerhand verminderde, spreekt vanzelf, en toen hij later bovendien nog werken in handen kreeg, die rechtstreeks tegen de godsdienst geschreven waren, raakte hij het goede spoor helemaal bijster. En zo was hij er tenslotte in betrekkelijk korte tijd toe gekomen, om God en godsdienst te verlaten.

Toen moeder tot de ontdekking kwam, dat haar zoon hoe langer hoe minder aan zijn godsdienstplichten deed, overstelpte ze hem met vermaningen en opwekkingen, maar niets baatte. Het goede mens kon maar niet begrepen, waardoor haar Piet zo veranderd was, want dat de studieboeken er de schuld van waren, dat kwam niet bij haar op. Elke dag bad en smeekte ze met vernieuwde vurigheid tot God, dat Hij haar goede jongen toch tot zich zou terugvoeren, maar met Piet was het al erger en erger geworden.

Intussen was de jongeman nu al twee en twintig jaar en sinds meer dan een jaar was hij zelfs zondags niet naar de H. Mis geweest. Dit jaar voor het eerst had hij ook zijn Pasen niet gehouden. Moeder leed er verschrikkelijk onder, maar in dit punt vermocht zij niets op hem. Hij, die al haar wensen in haar ogen las en ze dadelijk vervulde, was in dit éne punt niet tot toegeven te bewegen.

En nu gingen beiden hun wegen, moeder naar de kerk en Piet langs een omweg naar tante.

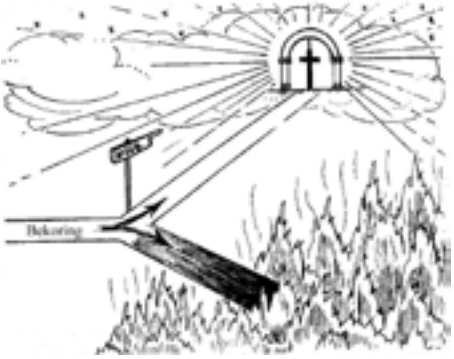

Na ongeveer drie kwartier gewandeld te hebben, stond Piet plotseling stil, wreef zich met de hand langs de ogen en mompelde: “Maar ben ik dan dronken? Hoe kom ik nu toch hier verzeild?”

Hij had inderdaad reden om zich te verwonderen, want hij bevond zich meer dan een half uur van de plek, waar hij dacht te wezen en dat bemerk-

te hij nu pas. Op enige honderden passen van hem verwijderd, lag de kerk van de altijddurende aanbidding.

Nee maar, daar moest hij niet zijn; zijn weg lag veel verder naar links, en zonder verder redeneren sloeg hij linksaf en vervolgde zijn wandeling.

Weer verliep er een half uur en hij keek al uit naar tantes huis, waar hij nu vlak bij moest zijn, toen hij plotseling van achter een, naar hij meende bekend bosje, te voorschijn komend, voor de tweede keer de kerk van de aanbidding voor zich zag liggen, en wel in zijn onmiddellijke nabijheid.

Op datzelfde ogenblik trof een straal van Gods buitengewone genade zijn hart, tranen welden er op in zijn ogen en de gedachte aan zijn Eerste H. Communie greep hem zodanig aan, dat hij luidop begon te huilen.

Na enkele ogenblikken was die plotselinge aandoening voorbij en na zich overtuigd te hebben, dat er niemand in de nabijheid was, die hem kon hebben gezien, wilde hij weer een andere richting nemen, maar tevergeefs. Hij voelde zich met zo'n geweld naar de voor hem liggende kerk getrokken, dat hij er geen weerstand aan kon bieden. Eindelijk besloot hij er even in te gaan. Misschien was moeder er nog, dan had zij tenminste het genoegen hem in de kerk te ontmoeten.

Enkele seconden later overschreed hij dan de drempel van het huis van de Heer en bij de eerste oogopslag aanschouwde hij de monstrans op het hoogaltaar, waarin de goede Jezus tot altijddurende aanbidding was uitgesteld. Wat er toen in zijn hart omging was onbeschrijflijk.

Als bij toverslag verdwenen uit zijn geest alle valse opvattingen om plaats te maken voor de goddelijke waarheid van Jezus' aanbiddelijke tegenwoordigheid in het Allerheiligste Sacrament van het Altaar. Als met vurige letters stond hem alles voor ogen, wat een waar christen te doen en te laten heeft en, als verpletterd onder zijn schuld, viel hij op de knieën en bedekte met beide handen zijn gezicht.

Na enige tijd voelde hij een hand op zijn schouder en opziende, stond er een priester voor hem, die hem vroeg, of hij wilde biechten. Zonder een enkel woord te zeggen, stond hij op en volgde de priester in de biechtstoel. Wat daar tussen hem en de priester gesproken werd, blijft natuurlijk een eeuwig geheim, maar toen Piet na geruime tijd de biechtstoel verliet, straalde zijn gelaat van blijdschap.

In de woning van tante Marie zaten intussen twee vrouwen vol onrust te wachten op de komst van zoon en neef.

"Ik begrijp er niets van," zei moeder, "hij was toch vóór mij de deur uit, en hij zou hier op me wachten en nu wacht ik zelf al een uur op hem".

"Nou, Bet," aldus tante, "hij is toch geen kleine jongen meer, die verdwalen kan. Misschien heeft hij een vriend ontmoet en zijn ze samen een potje bier gaan drinken".

"Piet een vriend ontmoeten," lachte moeder, "ik zou wel eens willen weten, wie die gelukkige was; hij is allemans en niemands vriend, net zoals je het nemen wilt".

Nauwelijks waren deze woorden gezegd, of in de bocht van de weg verscheen de lang verwachtte. Aan heel zijn voorkomen kon men van verre al bespeuren, dat er iets bijzonders had plaatsgevonden.

"Maar Piet, waar kom je toch zo laat vandaan?" was moeders eerste vraag.

"Raad dat nu eens, moeder," hernam Piet.

Maar daar ze het geen van beiden konden raden, vertelde hij haar de hele geschiedenis. Moeder en tante verheugden zich met hem om strijd,

en moeder maakte dadelijk het voornemen om, uit dankbaarheid, zo mogelijk elke dag te communiceren.

Hoe Piet tot tweemaal toe van de hem goed bekende weg was afgedwaald om bij de kerk terecht te komen, heeft hij nooit kunnen begrijpen, te meer, daar hij na het verlaten van de kerk geen enkel soortgelijk oponthoud heeft ondervonden.

Tegenwoordig is Piet een model voor heel zijn omgeving, en wanneer hij met iemand wat meer vertrouwelijk praat dan naar gewoonte, dan is het, omdat hij hem een waarschuwing wil geven over zijn lectuur.

"Zelf heb ik het ondervonden," voegt hij er dan gewoonlijk bij, "hoever men door ongodsdienstige boeken kan afdwalen".

Juffrouw Elly

Ouders,
let op de lectuur en de beeldschermactiviteit
van uw kinderen!!!

Puntje

Luister eens, het Puntje van mei is:

Dagelijks met eerbied en aandacht het Rozenhoedje bidden!

Beste Kruisvaarders,

Onze Lieve Vrouw verscheen in 1917 zes keer aan de kinderen van Fatima: Lucia, Jacinta en Francisco. De verschijningen begonnen op 13 mei. Het is opvallend dat Maria de Rozenkrans bij zich droeg! Draag jij die ook bij je? Bij de tweede verschijning zei Maria: "Bid elke dag het Rozenhoedje!" en bij de zesde: "Ik ben Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans!" Dat is een boodschap aan ons!

Wonderlijk, het rozenkransgebed is niet moeilijk, het past zich aan alle personen, alle tijden, alle plaatsen en alle omstandigheden aan, kortom het is geschikt voor iedereen! Maria wist welke moeilijke tijden zouden komen, vooral voor ons geloof. Zij wist dat de mensen met allerlei dingen zouden bezig zijn, behalve met de zaligheid van hun ziel. Nu, dit gebed helpt ons tijd vrijmaken voor de hemel, het bewaart ons in het geloof, omdat het ons gelegenheid biedt na te denken over goddelijke dingen en belangrijke levensvragen. In de heilige atmosfeer van dit gebed krijgt het geloof kans dieper te wortelen.

Maria heeft ons hiermee een heilzaam middel gegeven voor geloof en zaligheid, waarvoor de duivel als de dood is, en dat wij dus serieus moeten nemen en gebruiken! Zij zegent heel bijzonder de gezinnen, die thuis gezamenlijk het Rozenhoedje bidden! De Kerk weet dat en geeft dan ook een volle aflaat voor het gezamenlijke rozenkransgebed.

Dat het een enorme kracht heeft, blijkt wel uit de geschiedenis, want toen bij voorbeeld de H. Paus Pius V in 1571 de christenen had opgeroepen de Rozenkrans te bidden, werd door dit gebed en de tussenkomst van Maria de belangrijke overwinning van de christenheid op de islam in de slag van Lepanto behaald! De christelijke vloot was toch beduidend kleiner dan de Turkse!

Het Rozenhoedje moet met eerbied en aandacht gebeden worden, anders heeft het geen effect. Bid niet te vlug, haastige spoed is zelden goed, want zulk gebed leidt niet tot dieper nadenken. Het is zoals met koffiewater, dat langs de filter loopt. De zalige Priester E. Poppe leerde de Kruisvaarders: "Bid nooit om gedaan te hebben". Inderdaad, zou zo'n gebed verhoord worden? Het is niet aangenaam aan God en aan Maria! "Nee, een gewoon mens zou je nooit zo snel en zo onverstaanbaar toespreken, zoals je soms Jezus of Maria aanspreekt in je vlugge gebeden. Moest je zelfs een arme bedelaar zo verstrooid en rondkijkend (en misschien lachend) toespreken … wat zou die man kwaad zijn en vragen of je met hem spot." En nochtans, wanneer je bidt, spreek je niet tot een mens, wanneer je bidt, spreek je tot God en tot Maria, Zijn Meesterwerk! "Ach vriendjes, heb geloof, wanneer je aan het bidden gaat, dan zal je niet meer durven brabbelen, je zal je stil in Gods tegenwoordigheid houden en je gebed zal waardig zijn en levendig en ingetogen."

Er kunnen wel verstrooiingen komen, maar herstel dan, zo gauw je dit merkt, weer de aandacht. Zo'n gebed is niet verloren! Denk opnieuw aan de woorden of het geheim of je intentie. Lees eens een boek over de geheimen! Wees niet vrijwillig verstrooid! Let op je houding, die helpt om de aandacht te bewaren. Bid met geloof en vertrouwen, dan zal je gebed effect hebben!

Als je 's avonds eerlijk zeggen kunt, je best te hebben gedaan om het Rozenhoedje met eerbied en aandacht te bidden, mag je het Puntje van de Schatkist invullen. Vergeet bovendien niet de vijf tientjes te noteren op je lijstje van de Rozenkranskruistocht, waartoe Mgr. Fellay heeft opgeroepen!

Doe je best!

Pater C. de Beer

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

75. Jezus wordt bespot.

Ik ben een worm en geen mens; de smaad van de mensen en de verachting van het volk. Ps. 21, 7

Toen de Hoge Raad Jezus ter dood had veroordeeld, werd Hij ter bewaking aan de gerechtsdienaars overgeleverd. Deze bespotten Hem de hele nacht. Zij spuwden Hem in het gezicht, sloegen Hem met vuisten, bedekten Zijn ogen, gaven Hem kaakslagen en zeiden: "*Profeteer* (d.w.z. zeg) *ons, Christus: wie heeft U geslagen?*" En nog veel, andere lasteringen en scheldwoorden spraken zij tegen Hem uit, Maar Jezus zweeg en verdroeg geduldig alle bespotting en versmading.

Zo werd de profetie van Jeremias vervuld: "En zij namen de dertig zilverlingen, de prijs, waarop de kinderen van Israël (Mij) hebben geschat, en zij gaven ze voor de akker van de pottenbakker"

76. Petrus' verloochening.

Verloochenen we Hem, dan zal Hij ook ons verloochenen. 2 Tim. 2, 12

Terwijl Jezus voor de Hoge Raad stond, was Petrus, door tussenkomst van Johannes, die bij de hogepriester bekend was, in het voorhof van de hogepriester gekomen, om te zien, wat er met de Heer gebeuren zou. De krijgsknechten hadden daar een vuur ontstoken, om zich te warmen, want het was heel koud. Petrus nam tussen hen plaats. (1) Toen naderde een dienstmaagd van de

hogepriester en sprak tot Petrus: "*Ook u was bij Jezus van Nazareth*". Maar hij loochende het en sprak: "*Ik weet niet, ik begrijp niet, wat u zegt*". En de haan kraaide voor de eerste maal. (2) Spoedig daarop, zag een andere dienstmaagd hem en sprak tot de omstanders: "*Ook deze was bij Jezus de Nazarener*". Petrus loochende het andermaal en bevestigde het met een eed: "*Ik ken de mens niet*". (3) Ongeveer een uur later zei een bloedverwant van Malchus, wie Petrus het oor had afgehouwen, tot hem: "*Heb ik u in de hof niet bij Hem gezien?*" En de omstanders zeiden op hun beurt: "*Zeker, ook u bent er een van; want u bent immers een Galileer; want zelfs uw spraak doet u herkennen*". Nu begon Petrus te **vloeken** en te zweren: "*Ik ken de mens niet*". En terstond kraaide de haan voor de tweede maal. Juist werd de Verlosser door de soldaten uit de vergadering weggevoerd. Hij keerde zich om en zag Petrus aan. Nu herinnerde zich Petrus, dat Jezus tot hem had gezegd: "*Geen haan zal er kraaien, voordat u Mij driemaal hebt verloochend*". En hij ging naar buiten en weende bitter.

77. De wanhoop van Judas.

Voor de bozen is er geen hoop op de toekomst. Spr. 24, 20

Toen Judas zag, dat het doodvonnis tegen Jezus was uitgesproken, kreeg hij "berouw" over zijn verraad.[1] Hij bracht het geld aan de opperpriesters en ouderlingen terug en sprak: "*Ik heb gezondigd door onschuldig bloed te verraden*". Maar zij zeiden: "*Wat gaat ons dat aan? Dat moet u zelf weten!*" Judas wierp het geld in de tempel en rende in vertwijfeling voort. Uit wanhoop over zijn gruweldaad hing hij zich op.

Maar de opperpriesters namen vol schijnheiligheid de dertig zilverlingen en zeiden: "*Het is niet geoorloofd, ze in de schatkist te werpen, omdat het bloedgeld is*". En zij kochten daarvoor de akker van een pottenbakker en maakten er een begraafplaats voor vreemdelingen van. Daarom werd deze akker Haceldama of Bloedakker genoemd.

Zo werd de profetie van Jeremias vervuld: "En zij namen de dertig zilverlingen, de prijs, waarop de kinderen van Israël (Mij) hebben geschat, en zij gaven ze voor de akker van de pottenbakker".

1. Zijn berouw was geen echt berouw; het was smart, voortkomend uit gewetenswroeging voor zijn misdaad, en daarbij wanhoop. (Beelen op *Mt. 27, 3*).

Onze Overledenen

Hr.	W.A.B.	Oostdam	Alphen a.d. Rijn	04	05	1998
Hr.	J.	van der Beek	Geleen	06	05	1997
Hr.	W.	Vollenbregt	Rijswijk	06	05	2013
Mevr.	A.A.M.	van der Sluiszen-Snijders	's Hertogenbosch	07	05	2016
Mevr.	A.M.	de Chauvigny de Blot-van Rijn	Den Haag	11	05	1991
Mej.	C.H.A.	Maas	Breda	14	05	1992
Mevr.	J.J.	Kok-Pieters	Maastricht	15	05	2007
Hr.	B.	Kühr	Den Haag	17	05	2008
Hr.	T.J.	Sodenkamp	Groningen	18	05	1997
Hr.	F.I.	Bovenlander	Den Haag	18	05	2001
Mevr.	A.	Oostdam-de Frankrijker	Alphen a.d. Rijn	20	05	2003
Mevr.	J.	Heuts-In 'T Ven	Geleen	29	05	2012
Mej.	E.	Wolfhagen	Rotterdam	31	05	2014

Collecten in maart

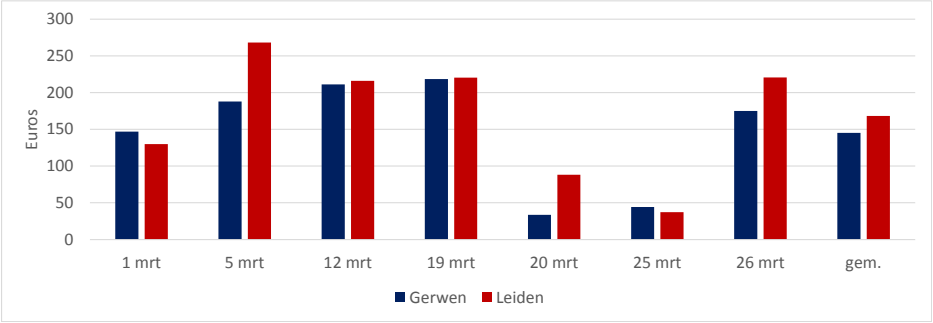

Jaarprogramma 2017

Wanneer? van	t/m	Waar?	Wat?
14-05		Leiden	JKI-bijeenkomst (internationaal)
21-05		Gerwen	Torendag
25-05		Gerwen-Leiden	Eerste H. Communie
03-06	05-06	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
10-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
18-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
25-06		Antwerpen	Schoolfeest, JKI-bijeenkomst (int.)
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
01-07		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
02-07	13-07	Tot nader bericht	EK-jongenskamp
03-07	08-07	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
16-07	27-07	Tot nader bericht	EK-meisjeskamp
17-07	22-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
16-08	22-08	Fatima	Bedevaart FSSPX (int.)
26-08	27-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
09-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
16-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
01-10		Antwerpen	Vlaamse Kermis
07-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
08-10		Leiden	Parochiefeest
16-10	21-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
11-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
26-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
26-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
03-12		Gerwen-Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde FSSPX)
20-12		Gerwen	Gulden Mis

Kalender Gerwen

Mei

ma.	1	18.30	gez. H. Mis	**H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd** (1e kl.)
di.	2	17.30	Lof	*(Meimaand)*
		18.30	H. Mis	H. Athanasius, biss. en kerkl. (3e kl.)
wo.	3	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Alexander, Eventius en Theodulus, mart., en H. Juvenalis, biss. en bel.
do.	4	17.30	Lof	*(Meimaand)*
		18.30	H. Mis	H. Monica, weduwe (3e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. H. Pius V, paus en bel.
za.	6	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.00	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**7**	**10.30**	**Hoogmis**	**3e zondag na Pasen** (2e kl.), *kinderzegen*
ma.	8	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
di.	9	17.30	Lof	*(Meimaand)*
		18.30	H. Mis	H. Gregorius van Nazianze, biss. en kerkl. (3e kl.)
wo.	10	7.15	H. Mis	H. Antoninus, biss. en bel. (3e kl.); ged. HH. Gordianus en Epimachus, mart.
do.	11	17.30	Lof	(Meimaand)
		18.30	H. Mis	HH. Filippus en Jacobus de Mindere, Apostelen (2e kl.)
vr.	12	7.15	H. Mis	H. Wiro, biss. en bel. (3e kl; bisdom ‘s Hertogenbosch.); ged. HH. Nereus, Achilles, Domitilla, maagd, en Pancratius, mart.
za.	13	8.30	H. Mis	H. Servatius, biss. en bel. (3e kl.; bisdom ‘s Hertogenbosch); ged. H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl.
		10.00	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**14**	**10.30**	**Hoogmis**	**4e zondag na Pasen** (2e kl.)
ma.	15	18.30	H. Mis	H. Johannes Baptista de la Salle, bel. (3e kl.)
di.	16	17.30	Lof	*(Meimaand)*
		18.30	H. Mis	H. Ubaldus, biss. en bel. (3e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	H. Paschalis Baylon, bel. (3e kl.)

do.	18	17.30	Lof	*(Meimaand)*
		18.30	H. Mis	H. Venantius, mart. (3e kl.)
vr.	19	7.15	H. Mis	H. Petrus Celestinus, paus en bel. (3e kl.); ged. H. Pudentiana, maagd
za.	20	8.30	H. Mis	H. Bernardinus van Siëna, bel. (3e kl.)
		10.00	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**21**	**10.30**	**Hoogmis**	**5e zondag na Pasen** (2e kl.), *Torendag*
ma.	22	18.30	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2e kl.); voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
di.	23	18.30	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2e kl.); voor de Mis Litanie v. Alle Heilige en Processie
wo.	24	7.15	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do.	**25**	**10.30**	**Hoogmis**	**Hemelvaart van de Heer** (1e kl.); *verplichte feestdag*
vr.	26	7.15	H. Mis	H. Filippus Nerius, bel. (3e kl.); ged. H. Eleutherius, paus en mart.; (*begin Pinksternoveen*)
za.	27	8.30	H. Mis	H. Beda de Eerbiedwaardige, bel. en kerkl. (3e kl.); ged. H. Johannes I, paus en mart.
		10.00	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**28**	**10.30**	**Hoogmis**	**Zondag na Hemelvaart** (2e kl.)
ma.	29	18.30	H. Mis	H. Maria Magdalena van Pazzi, maagd (3e kl.)
di.	30	17.30	Lof	*(Meimaand)*
		18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Felix I, paus en mart.
wo.	31	7.15	H. Mis	Feest van de H. Maagd Maria, Koningin (2e kl.); ged. H. Petronilla, maagd

Juni

do.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Angela de Merici, maagd (3e kl.)
vr.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. HH. Marcellinus, Petrus en Erasmus, mart.
za.	3	8.30	H. Mis	Vigilie van Pinksteren (1e kl.)
		10.00	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**4**	**8.30**	**Hoogmis**	**Hoogfeest van Pinksteren** (1e kl.), *kinderzegen; voor de Hoogmis Veni Creator*
ma.	**5**	**8.30**	**Hoogmis**	**Tweede pinksterdag** (1e kl.)

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht: Zaterdag 6, 13, 20 en 27 mei
- Kleine kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (A. Coolen)
- Grote kinderen: 10.00-10.45 uur en 10.55-11.40 uur (paters)

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand:
- heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven,
- dames: 3. Roepingen

Torendag: zondag voor Hemelvaart, 21 mei

Kruisdagen met processie: 22-24 mei

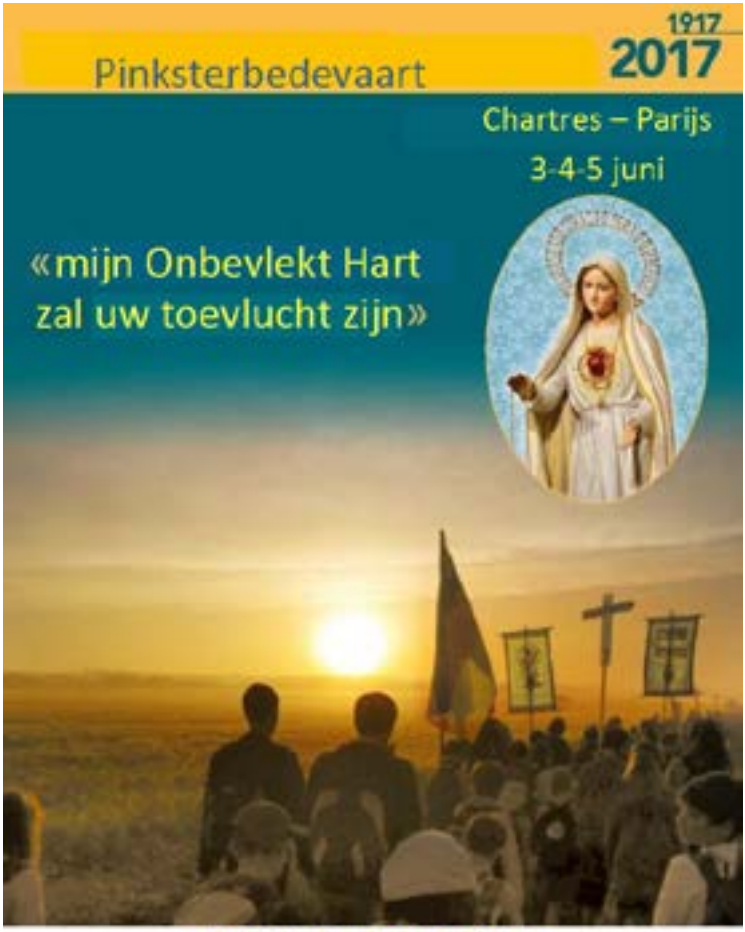

Kalender Leiden

Mei

ma.	1	19.00	gez. H. Mis	**H. Jozef de Arbeider, echtgenoot van de H. Maagd** (1e kl.)
vr.	5	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. H. Pius V, paus en bel.
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**7**	**10.30**	**Hoogmis**	**3e zondag na Pasen** (2e kl.), *kinderzegen*
vr.	12	19.00	H. Mis	HH. Nereus, Achilles, Domitilla, maagd, en Pancratius, mart. (3e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	H. Robertus Bellarminus, biss. en kerkl. (3e kl.)
		10.20	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	**14**	**10.30**	**Hoogmis**	**4e zondag na Pasen** (2e kl.)
vr.	19	--------	geen H. Mis	H. Petrus Celestinus, paus en bel. (3e kl.); ged. H. Pudentiana, maagd
za.	20	--------	geen H. Mis	H. Bernardinus van Siëna, bel. (3e kl.)
zo.	**21**	**10.30**	**Hoogmis**	**5e zondag na Pasen** (2e kl.)
wo.	24	19.00	gez. H. Mis	Votiefmis v.d. Kruisdagen (2e kl.); ged. Vigilie van Hemelvaart; voor de Mis Litanie v. Alle Heiligen en Processie
do.	**25**	**10.30**	**Hoogmis**	**Hemelvaart van de Heer** (1e kl.); *verplichte feestdag; dag van Eerste H. Communie!*
vr.	26	19.00	H. Mis	H. Filippus Nerius, bel. (3e kl.); ged. H. Eleutherius, paus en mart.; (begin Pinksternoveen)
za.	27	9.00	H. Mis	H. Beda de Eerbiedwaardige, bel. en kerkl. (3e kl.); ged. H. Johannes I, paus en mart.
		10.20	*Onderricht*	*Godsdienstlessen*
zo.	28	10.30	Hoogmis	Zondag na Hemelvaart (2e kl.)

Juni

vr.	2	--------	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. HH. Marcellinus, Petrus en Erasmus, mart.
za.	3	--------	geen H. Mis	Vigilie van Pinksteren (1e kl.)

zo.	**4**	**12.00**	**Hoogmis**	**Hoogfeest van Pinksteren** (1e kl.), *kinderzegen; voor de Hoogmis Veni Creator*
ma.	**5**	**12.00**	**Hoogmis**	**Tweede pinksterdag** (1e kl.)

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht: Zaterdag 6, 13 en 27 mei
- Kleine kinderen: 10.20-12.00 uur (E. van den Nouwland)
- Grote kinderen: 10.20-12.00 uur (paters)

Eucharistische Kruisvaarders: geen bijeenkomst in mei
Jong Katholiek Initiatief: 4-6 mei straatapostolaat
J.K.I.: bijeenkomst op zondag 7 mei (nationaal) en 14 mei (internationaal)
Kruisdag met processie: 24 mei
Eerste H. Communie: 25 mei

Hoogmissen
St. Willibrordkerk
Utrecht

Alle zondagen
in mei 17.00 uur,
behalve zondag
de 21e 17.30 uur!
Hemelvaart 17.00 uur!

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 41 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 44 e.v.

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huysegems@googlemail.com voor Pater K. Huysegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22
Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

Brussel (Namen, Quiévrain en Luxemburg)

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis
- zon- en feestdagen 8.00 uur
  10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis
- zon- en feestdagen 7.30 uur
  10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis
- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever
Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie
Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning
Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van
- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

Inhoud

KATHOLIEKE CATECHISMUS (OVER DE KERKELIJKE CRISIS)
3 De Sacramenten

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW
13 Heilige Maagd der Maagden, bid voor ons.

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT
21 Uitleg van de intentie
30 Schatkisten
31 Misgelopen en goed uitgekomen
35 Puntje
37 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ
39 Onze overledenen
39 Collecten in maart
40 Jaarprogramma
41 Kalender Gerwen
43 Pinksterbedevaart Chartres - Parijs
44 Kalender Leiden
45 Aankondiging voor de St. Willibrordkerk in Utrecht
46 Onze adressen in Nederland
47 District Benelux
47 Colofon

ISSN: 0924-6762